Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Leisewitz, Johann Anton.; [Johann Anton Leisewitz] ; oversat af N. H. Weinwich.
Titel | Title:	Julius af Tarent, et Sørgespil i 5 Handlinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : L. Simmelkiær, 1783
Fysiske størrelse | Physical extent:	91 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

56-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00508 4

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

[illegible]

Julius af Tarent,

Et Sorgespil

i fem Handlinger

oversat

af

N. H. Weinwich.

Kiøbenhavn, 1783.
Trykt og sælges hos L. Simmelkiær.
boende paa Amager-Torv No. 48.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til

det den 1 Martii 1782

oprettede private

Dramatiske Selskab.

Mine Herrer!

Jeg er overbeviist om, at jeg intet værdigere Selskab kan tilegne denne min Oversettelse end Deres. Jeg har selv været saa lykkelig at være et Vidne til, hvor mange heldige Dyrkere og fornuftige Høiagtere af Thalias og Melpomenes Helligdomme Selskabet tæller iblandt dets Medlemmer. Maatte jeg kun have lagt min Hengivenhed for Selskabet herved for Dagen og have bidraget noget til Medlemmernes indbyrdes Fornøielse.

Oversetteren.

Handlende Personer.

Constantin, Fyrste af Tarent.

Julius, } hans Sønner.
Guido, }

Erkebiskoppen af Tarent, hans Broder.

Grevinde Cicilia Nigretti, hans Søsterdatter.

Blanka.

Grev Aspermonte, Julius's Ven.

Abbedinden i Justines Kloster.

En Læge.

Biepersoner.

Scenen er i Tarent imod Slutningen af det femtende Aarhundrede.

Første Handling.

Første Optrin.

(Et Gallerie paa det førstelige Slot. Julius og Aspermonte spadsere sammen.)

Aspermonte. Ubegribeligt — Deres Kierlighed var jo allerede helbredet indtil Melancholie; denne heele Maaned igiennem saa roelig!

Julius. Ak! min Ven, Kierlighed har hævned sig for denne Maaned, alt det bittre, som skulde være fordeelt til enkelte Dage, udgydede den over denne eene Nat. — Just derfor brækkes Skyen, fordi det ikke regnede til rette Tid.

Aspermonte. Jeg forstaaer hidindtil intet — endnu i Gaar Aftes var de saa rolig, hvad er Aarsag til denne hastige Forandring?

Julius. En vaagende Drøm, altsaa noget endnu mindre end en Drøm. Da jeg i Aftes kom op paa mit

Kammer, begyndte Maanen at kaste et par Straaler derind, og disse faldt just paa Blankas Billede. Jeg saae paa det og syntes, at hendes Ansigt trak sig sammen til Graad, et Øieblik derefter saae jeg klare Perler at rulle ned over hendes Kinder. Det var Indbildning; men en Indbildning, som kunde giøre mig al Virkelighed mistænkelig. — Disse Taarer bortskyllede min heele Standhaftighed. Jeg havde en Nat — en Nat — Troe mig min Ven, vor Siel er et enkelt Væsen — havde den Byrde, som i Nat laae paa min, besværet en sammensat, da havde Deelenes Sammensøyelser gives efter, og Støvet havde samlet sig til Støv.

Aspermonte. Ak! jeg kiender denne Tilstand for vel.

Julius. Hvad vilde de kiende — De kan ikke nævne mig en Følelse, uden jeg har havt den. Jeg blev stedse tumlet fra den eene Ende af den menneskelige Natur til den anden, ofte ved et Spring fra modsat Følelse til den modsatte; ofte slæbet igiennem alle de Følelser, som ligge imellem disse.

Alle Mueligheder ere gaaet mig forbi, og nødvendig maae jeg have seet min Skiebne i en af dem — Engang havde jeg allerede opbrudt Klosteret, og ført hende ind i mit Kammer — men da jeg traadde hen til Brude-Sengen, saae min Fader ind i den med en vemodig faderlig Mine — strax lod jeg hendes Haand fare.

Aspermonte. Benyttede de dem ikke heraf, kom de da ikke Deres Fornuft til Hielp?

Julius. Virkelig syntes Fornuften at opvække disse Forestillinger. Jeg raabte "Julius, Julius „vær en Mand". Ja, jeg udtalte dette Julius, Julius! som om Standhaftighed selv havde udtalt det; men disse Ord, "vær en Mand", hensmeltede igien i et Kierligheds Suk.

Aspermonte. Aabne dem kun for mig, ædle unge Menneske, mit Hierte er værdigt at modtage deres Smerter.

Julius. Og hendes guddommelige Billede — Jeg seer det altid i tusende Optrin, i tusende Skikkelser, hvorledes hun laante Yndigheder af enhver Alder, frimodig Uskyldighed af Barndommen, Interesse af Ungdommen, og hvorledes Kierligheden indgav Hende Banghed ved mit første Kys. Og den hellige Mine af hendes nu værende Stand — andet kan den ellers ikke give hende, Religionens Lue har allrede lutret hendes gandske Væsen. Og vi komme kun her til en vis Streg — paa hiin Side af den blive Menneskene ikke Engle, men Svermere.

Forestil dem engang Aspermonte den bedende Blanka — Hvad, de staaer stille? — Denne Forestilling har de vist nu første Gang; og de springer ikke op som en Rasende?

Aspermonte. Prinds, de er min Mester — Aldrig var nogen Kierlighed saa stærk. De har Ret, jeg kiender intet.

Julius. De veed endnu ikke det værste — Jeg saae endnu engang paa hendes Billed og tænkte paa hvad hun i Nat var beskiæftiget med; hvorledes hun maaskee græd over min Utroeskab, og Maanen skinnede igiennem hendes lille Vindue, hen paa hendes Crucifix og Breviarium, om maaskee en Straale faldt hen paa mit Billede, og i Steden for jeg saae Taarer paa hendes, saae hun paa mit en spodsk Latter. Helvede kom hendes Indbildning til Hielp og Korsgangens Hvælvinger gienlydede af en Helved Latter.

Aspermonte. Helvede sendte dem saadan en Forestilling.

Julius. Den enkelte udødelige Siel kunde ikke heller bære denne Forestilling, Jeg tabte en Tid lang al Følelse, da jeg igien begyndte at tænke, var den første Storm af Sindslidelserne forbi for den Gang, Bebreidelsernes Tid tog allerede sin Begyndelse.

Da jeg vankede om i Forsalen, hørte jeg at min Vagt uden for Døren snorkede. Aldrig har jeg misundet noget Menneske saa meget, som denne Drabant, om han endog elsker, saa kan han dog snorke, tænkte jeg ved mig selv; Jeg har et Hierte og er en Fyrste — det er min Ulykke — Hvorledes skal jeg stille min Begierlighed efter Følelse — man bortager mig min Kiereste, og ingen Fyrste har nogensinde haft en Ven. Ak! hvem som ligger ved en Vens Bryst, forglemme ei i sin Lykke de Elendige

og

og opofre undertiden gode Fyrster en Taare. — Disse Betragtninger førde mig paa et Udkast; hvad er dig i Veien faldt mig ind, før hende bort og skiul dig med hende i en Afkrog paa Jorden; kast dit Purpur af og lad den første Nar optage det, som finder det. Kun om Tiden, naar det skulde skee, var jeg ikke eenig med mig selv — undertiden tænkte jeg at bie til en vis Tid for at spare min Fader videre Gremmelse — De forstaaer mig — men overalt syntes det mig for længe at bie til i Morgen. Morgenrøden brød just frem, da jeg saaledes drømmede: jeg gik i Haven og drømmede endnu ligesaa sødt, da de kom til mig.

Aspermonte. Saa beklager jeg virkelig at jeg forstyrrede dem.

Julius. Min Ven, endskiønt jeg raver om af Kierlighed, saa veed jeg dog endnu saa meget, at jeg raver. Aspermonte, de maae lede mig. Giv mig Raad i Hensigt til min Beslutning — men elsker de mig ogsaa i Sandhed?

Aspermonte. Dette Spørsmaal, saavel som hvad de forhen sagde, fornærmer mig. Har de da forglemt alting, at jeg opofrede mig gandske til dem, fordi jeg kiendte deres Hierte, og vidste, hvor sielden Fyrster have Venner, at den Tvivl opstoeg hos mig selv, at jeg maaskee i dem hsiagtede ikke Mennesket, men Fyrsten — Veed de da ikke mere, hvorledes vi den Tid afgiorde det; jeg skulde være gandske uafhæn-

hængig — ja endog hemmelig betale dem for min Underholdning ved deres Hof?

Julius. (omfavner ham) Forlad mig denne Hidsighed, Blanka spurgte mig ogsaa i Kierlighedens Tummel, elsker du mig Julius?

Aspermonte. Dog jeg giver dem en overbevisende Prøve, naar de vil udføre deres Forsæt og ingen Fyrste være mere, saa følger jeg med dem.

Julius. Altsaa skal jeg udføre min Beslutning?

Aspermonte. Betænk dem Prinds. De er et Lands Haab — den Pligt, som forbinder dem med det Heele.

Julius. Forskaan mig for deres Philosophie, Philosophie for Sindslidelserne, Harmonie for den Døve.

Aspermonte. Saa vær de dog i det mindste først forsikret om, at deres Beslutning er en Beslutning; en Drøm kuldkastede deres forrige System og en nye Drøm kan omkaste deres nu værende, bie i det mindste en Maaned.

Julius. Jeg vil bie (han omfavner ham) men understyt de mig, understyt de mig i denne Maaned.

Andet Optrin.

Julius. Aspermonte. Guido.

Guido. Du lader mig længe vente efter dig: og jeg har dog vigtige Ting at tale med dig.

Julius.

Julius. Om Forladelse.

Guido. Broder! den Tone som herskER mellem os, er ikke efter mit Sind. Jeg kan hade, hada som en Mand — Men der gives et vist dunkelt Had, da man ei vil tilstaae, at man elsker hinanden meer. Dette har jeg Afskye for. — Da giøre de endnu deres Sædvaner med, uden Fortrolighedsaand og opføre sig imod det udøede Venskabs Legeme, som om det levede endnu, føre det til Bords og til Sengs med sig. — Sandelig disse Venner ere et allerkiereste Billede, Øinene fuld af Had og neden til Munden i en saa naturlig venskabelig Mine, som om Træ-Musiker bleve truine med en Traad.

Julius. Lad os holde op med dette.

Guido. Der træffer du en nye Caracteer — De frygte altid for i Talen at komme paa den stridige Punkt, gaae stedse hundrede Mile rundt om den, taler heller om ostindiske selsomme Dyr end om sig selv — Men jeg vil heller have et friskt Snit i mit Saar end at der skal gaae Edder deri.

Julius. Men om der nu ikke var noget Saar.

Guido. Du vil svare mig Broder. Got, saa lad mig først tale, du veed mine Rettigheder til Blanka — Det formindsker dem ikke, at min Fader sendte mig for fem Maaneder siden i den Candiske Krig og hende i Kloster, for vores Striid om hende, jeg opgiver ikke mine Rettigheder; det maatte jeg sige dig paa nye efter min Tilbagekomst.

Julius.

Julius. Dine Rettigheder . . .

Guido. Lad mig tale ud. Jeg har tilsagt hende min Kierlighed førend du, og det for en stor Forsamling. Kaldet hende, min Kiereste i det gandske Feldtog, endog ved kongelige Maaltider — Jeg har ofte hørt Fruentimmerne hviske ved Ridder-Spil "Guido af Tarent — og hun heder Blanka". Da jeg i Stormen for Candia allerførst besteeg Murene, udraaabte jeg tydelig hendes Navn, og hele Krigs-Hæren raabte det efter mig. See min Ære staaer i Pant, men jeg vil løse den igien.

Julius. Men Blanka selv.

Guido. Tie stille dermed, Broder, Skiønhed er den naturlige Priis for Tapperhed — og deri have Fruentimmerne ingen Stemme. Spørger man Rosen, om den vil tilaande den sin Uddunstning, som har Lugt? — Og hvormed har du fortient hende, troe mig, naar man seer dig løbe omkring i Pommeranz-Skoven, som en af Elskov syg lille Pige, skulde man snarere holde dig for Prisen end for Seierherren selv.

Julius. Broder, du bliver uudstaaelig fornærmende.

Guido. Got! lad mig kun beholde min Ret til Blanka — og giør du saa, hvad dig behager, bliv en voxen Piges Dukke, kom til hende, naar hun lokker ad dig, som en tam Vagtel. Jag Fluerne bort fra hende, naar hun sover — Vær følsom, pluk Violer, glæd dig, naar Solen staaer op og den gaaer

ned.

ned. Lad imidlertid din Aspermonte regiere Tarentinerne, hvad kommer det dig ved enten de ere lykkelige eller ei, nok du forstaaer at elske din Pige; og det trods enhver Spurre.

Julius. Hold inde Broder og lad dig sige.

Guido. Og naar du døer i hendes Skiød, saa lad dig opretke et Grav-Mæle, nær ved vor tappre Stamme-Faders Theodoriks Trophæer — Lad Bildhuggeren udziire det med Roser og Viin-Ranker, sæt paa det et par Duer, som nebbes, neden til en grædende Amor og en sovende Historie — Men lad for alting udhugge derpaa: "her ligger en Fyrste af Tarent". Det kan have sin Nytte — Omendskiønt dette Gravmæle endog stod midt i vor Arve-Begravelse — Ja vist . . .

Julius. Jeg hører, Broder, du vil jeg skal gaae — Jeg gaaer (gaaer ud.)

Tredie Optrin.

Guido. Aspermonte.

Guido. (spodsk) Han vil holde Operationen ud som en Mand? Kan han dog ikke engang taale at man undersøger Skaden — Ikke at ville høre Sandheden — Har den følsomme Siel derfor læst Plato. Da holder jeg mere af min simple menneskelige Forstand. At handle, Aspermonte er det, som giør en Mand, og naar det kommer til den Punkt, saa er deres Philosophie død, vist nok ind-

bal-

balsamert med høie Sentenzer, men dog død. (Aspermonte vil gaae) Bliv de kun her; denne Lyst til Speculation har han faaet af dem. Og om jeg just ikke har sagtet i deres Fægtskoler med Syllogismer, saa vil jeg bevise dem, ja bevise vil jeg dem, at Speculation dræber Modet. Hm, sagde de noget?

Aspermonte. (koldt) Nei.)

Guido. Siden jeg just er i Hidsighed — og i den har endnu ingen med sit Vidende sagt Usandhed — Hvad har da den Sommerfugl for en Ret til at være min Medbeiler; hvoraf veed vi at han har Hjerte? Har han nogensinde seet en Leir? Og som jeg sagde ham, mandig Tapperhed fortiener alene Fruentimmernes Skiønhed. Hvorfor har ellers Fruentimmeret den stærke Følelse af sin Svaghed og Mands-Personen Modet? Allerede i Fruentimmerets Natur see vi nogenledes Mands-Personens Fortienester besteint, og alle andre Fortienester, som ere Følger af de menneskelige Indretninger, kan ikke ophæve denne Naturens Lov. Han er en Stakkel — Kan de fremføre noget til at igiendrive mig?

Aspermonte. (koldsindig) Slet Intet, naadige Herre.

Guido. Intet? Jeg vil endnu sige dem mere. Julius har allerførst indført Blødagtighed i vort Huus. Men han vil blive en Herkules imod sine Efterkommere, Blødagtighed er det eneste, hvori en Discipel naturligviis bringer det videre end sin Mester, og den sidste synker altid dybere, ligesom den

der

der sidst træder paa en morabsig Grund, dette kommer endogsaa middelbar fra dem — fra dem, Aspermonte. Er de stum? Denne blot forstilte Koldsindighed fortryder mig. Fortiener jeg ikke at de skal tale med mig?

Aspermonte. Prinds, jeg kan tale. Jeg kan tale, men for nærværende Tid kan de et høre.

Guido. Ha vittige Siel. Jeg føler den gandske Vægt af denne Beskiemmelse. — Fyldestgiørelse! (Han trækker ud) som Fyrste er jeg ophøiet over deres Fornærmelse. Men her vil jeg heller være fornærmet, end Fyrste — træk ud.

Aspermonte. Jeg vil aldrig slaaes paa deres Faders Slot med hans Søn. —

Guido. Træk ud eller jeg lægger dem paa Stedet.

Aspermonte. (trækker ud, de fægte, Aspermonte forsvarer sig kun.) Seer de Prinds, jeg skaaner dem.

Guido. Skaane mig, skaane mig, forskrækkeligt — det udfordrer min gandske Hæon. (Han fægter hidsigere) (Erkebiskoppen kommer og træder imellem dem.)

Erkebiskoppen. Guido! Guido! vil du opvaagne din Fader paa hans Fødselsdag med Kaardelarm. (til Aspermonte) Og de trækker ud imod deres Herres Broder?

Guido. (til Aspermonte) Det maae være nok for denne Gang — men forglem de kun ikke for denne Gang (til Erkebiskoppen) jeg tvang ham dertil.

Asper-

Aspermonte. De har seet, at jeg er ingen Stymper; men et Beviis er nok. Jeg skal aldrig give ham fiere.

Fierde Optrin.

Erkebiskoppen, Guido.

Erkebiskoppen. Guido, Guido, allerede igien i Hidsighed.

Guido. Hvor kunde jeg andet? Han bragte mig ved en paatagen Koldsindighed til det yderste, fandt mig bidende Fornærmelser med et saa tenfoldigt Ansigt, som om han endog havde været for dum til Arve-Synden.

Erkebiskoppen. Jeg kiender dig, du opegger altid først.

Guido. Hvem opegger først, den som siger et hidsigt Ord, eller den som bringer det dertil ved tusinde Daarligheder og stumme Fornærmelser? Hvem maatte ikke briste, naar han seer disse lærde Drenge sidde i deres Lehne-Stole og løbe over af Viisdom — der sladdre de om Udødelighed, om Frihed og om det høieste Gode, see alvorligere ud end Marcus Portius Cato, naar han havde Mave-Pine og dog har alt dette Sladder endnu ikke virket andet end en stille Legems Bevægelse hos Sladdreren.

Erkebiskoppen. Men jeg beder dig, Guido, omendskiønt dette var saa, hvad kommer det dig ved?

Guido.

Guido. Og alt dette bliver oplyst med store Mænds Exempler. Men ved Himmelen! den som kan være en Helt, bliver ingen Historicus — Det staaer den ledige Julius i Ærens Tempel, blæser Støvet af Alexanders Billed-Støtte, stryger en nye Fernis over Cæsars Ansigt, og gaber paa Ciceros forunderlige Næse. Saa mange glimrende Exempler veed han — Laae der Spirer i ham til noget stort, saa var han selv bleven een Helt — eller og han havde dræbt sig selv — Han kan den heele Aften læse en Helts Levnet og Bedrifter og dog sove roelig om Natten.

Erkebiskoppen. Saa hør dog endelig op Guido.

Guido. Men dette er Frugterne af den priselige Rolighed, hvori enhver Dyd ruster — O jeg føler det selv! hvorfor kaldte min Fader mig tilbage fra Krigen mod de Vantroende — Her sidder jeg nu og maae skiere Tænderne naar jeg hører Efterretninger om mine Venner som blive berømte, og (i det han stamper med Foden) synge et Te Deum naar Feldtslage blive vundne uden mig — Vær mig ikke imod Hr. Farbroder, lad mig dog i det mindste bide i Staaltraaderne paa mit Fugle-Buur.

Erkebiskoppen. Got, men hvorfore begierer du, at enhver skal tænke saa chimærisk, som du?

Guido. Naar dette er Chimærer, saa vil jeg ei give dette Kaarde-Hæfte for den heele menneskelige Slægt. Men jeg føler det her (han slaaer sig for Brystet) at jeg tænker noget virkeligt.

Erkebiskoppen. Got nok, men hvorfore skal enhver tænke saaledes som du, hvorfor disse evige Sammenligninger imellem dig og Julius?

Guido. Giør han ikke disse Sammenligninger selv, staaer mig allesteds i Veien, sladdrer, hvor jeg handler, kiynker, hvor jeg elsker.

Erkebiskoppen. Angaaende den Post kunde i for lang Tid siden været rolige — Blanka er Nonne.

Guido. Hr. Farbroder, Guidos Udkast kan allesammen blive forstyrrede, men han opgiver ikke et eeneste. Jeg vedder gierne med Skiebnen. Lad den sette, hvad Ende mine Hensigter vil faae, jeg setter mit Liv. — Jeg synes at Spillet er ei ulige. Der er min Haand, slaae de til i Skiebnens Navn.

Erkebiskoppen. Betænk hvad du sladdrer, Blanka staaer under Kirkens Magt og Skyds.

Guido. Jeg veed, hvad de vil sige. Jeg veed at et Feldtslag er at regne mod en Strid med Kirken kun som en Fegt-Øvelse mod et Feldtslag, men. —

Erkebiskoppen. Holdt inde Guido, jeg har allerede hørt meget som Farbroderen ikke burde høre. Nu vil du sige noget, som Biskoppen ikke tør høre (han gaaer bort.)

Femte.

Femte Optrin.

Guido.

Hm — (Pause) jeg er ikke saa let, som jeg skulde være efter en Tvekamp. Det var dog kun en halv og oven i Kiøbet lade de mig alle endnu staae som en Vanvittig, i hvis Tænkemaade man ei tør gaae lige ind, at han ej skal blive rasende — Men hvad gjør det til Sagen, at andre fatte mine Grundsætninger — Himlen skee Tak at jeg har nogle og at jeg kan beholde dem, omendskiønt et Fruentimmer kieler for mig og en Dievel truer mig. Hvad var Guido uden denne Standhaftighed — Magt, Styrke, Liv, lutter Skaller, som Skiebnen afpiller, naar den vil — Men mine faste Beslutninger ere just det, som er mit egentlige selv — og da svækkes dens Kraft, hvorfore skulde jeg ikke udføre mine Udkast. Den livløse Natur bøier sig lydig under Heltens Haand og hans Planer kan kun udvikles ved en anden Heltes, og er dette Tilfælde her? At udrive et Fruentimmer af en Stakkels Arme, hvis hele Styrke er min Dyd og det broderlige Baand. De ere mig hellige, men min i Pandt satte Ære vil jeg ved Himlen indløse — Vel faaer jeg ikke ved dette Foretagende noget Laurbær-Blad meer end jeg satte til, thi en Sejerherre kan ikke hente meer Ære af en Seier end den overvundne har — Og hvad har Julius? Dog er det ogsaa en Fordeel at beholde

det erhvervede — O de skal faae at vide hvad en Beslutning er.

Siette Optrin.

Fyrsten. Erkebiskoppen.

Fyrsten. Det er Guido alt for liigt — Troer du oprigtig, Broder, at jeg endnu kan blive en lykkelig Fader.

Erkebiskoppen. Ja virkelig troer jeg det.

Fyrsten. For nærværende Tid er jeg det ikke. O hvor nedbøie disse Tvistigheder mig — Er kun ikke en virkelig Forskiellighed imellem deres Gemyts-Beskaffenheder Grunden dertil!

Erkebiskoppen. Jeg haaber det ikke.

Fyrsten. Jeg ikke heller, men jeg har tidlig gjort Betragtninger over denne Post? Da Guido endnu var en Dreng vilde han altid være Konge i Spillet, og klattrede saa skrækkelig til sine Spillebrødres Forundring op i Træer og Klipper, at de neppe kunde beundre ham for svinglende Angest. Da tænkte jeg ofte: hielp Himmel naar denne Drengs Sindslidelser først begynde at opvaagne. De ere opvaagnede og see, han er saa gierrig efter Bersummelse, at det giør ham ont, at der gives ligegyldige Ting, som hverken kan giøre Ære eller Skam. Enten ønsker han, at det var en Bersummelse at spise eller at han slet intet spiiste. Hvad som ei føder Ære, troer han, paafører Skam. Det er hans Ulykke.

Erke-

Erkebiskoppen. Virkelig en uselig og farlig Charakteer!

Fyrsten. Ja endnu farligere, naar han staaer ved Siden af Julius — Førend han endnu som et Barn vidste hvad Kierlighed var — havde han allerede dens længselfulde Øiekast. Fra den første Tid af var hans største Fornøielse at drømme i Ensomhed. Kierligheden kom tilig i et saa forberedet Hierte, men ligesaa uventet, som en Huusfader i sit Huus — Sæt nu disse Charakterer ved Siden af hinanden. —

Erkebiskoppen. Hvad du der skildrer, Broder, og antager for dine Sønners udmærkede Charakter er noget tilfælles for Ungdommen. Der gives intet haabefuldt ungt Menneske, som jo ligner en af dine Sønner. Lad kun først Ungdommens vilde Ild udblusse.

Fyrsten. Førend dette skeer, kan mange Ulykker gaae for sig. Ligesom denne Ild skulde udblusse saa sagte hen uden at angribe det mindste. Hvor frygter jeg ikke for den eenes romanske langsomme Beslutninger og det uoverlagte hos den anden.

Siden den Tid da jeg lod sætte Blanka i Kloster staaer Julius mig endnu mindre an end forhen — Og maatte jeg ei giøre dette Skridt? Var hun ikke for ringe for hans Stand? qvælede ikke denne Sindslidelse enhver Drift i ham til alt det, som var stort og vigtigt.

Erkebiskoppen. Derved har du dog ikke giort noget værre.

Fyrsten. Hvad synes du om den Løben i Haven om Natten og den Indsluttelse om Dagen? Har du ikke mærket, hvor han stirrer paa alle Ting, smiler til alle og svarer ligesom een, hvis Siel er langt borte.

Erkebiskoppen. Men om det nu ei forholdt sig saaledes med denne Sag, saa er det ikke Umagen værd, at man taler derom; det, hvori den synes vanskelig, er at de elsker begge et og det samme Fruentimmer, men troe mig, kiere Broder, Guidos Kierlighed er ingen sand Kierlighed, den er kun et Foster af hans Ærgierrighed, og den har intet Træk som jo forraader dens Fader.

Fyrsten. Rigtig nok, men det giør ikke Sagen bedre. Jeg veed han foragter Fruentimmer, og hans Kierlighed maae i sig selv være en meget ubetydende Ting, og naar den blot støder imod Julius's Kierlighed, da Broder kan vi sove sikker, det er det samme, som om man satte et Barn mod en Kiæmpe og de skal vist ikke slaaes sammen. Men det er just det værste, at Guidos Ærgierrighed støder tilsammen med Julius's Kierlighed, Kiæmper imod Kiæmper, hvoraf den eene ikke har et Qvintin Kraft meer eller mindre end den anden; og dette føder af sig haardnakkede, farlige Slagsmaale.

Erkebiskoppen. Hvorledes mener du da, man skal bære sig ad i denne Sag?

Fyr-

Fyrsten. Mit Anlæg er — Guido elsker Blanka blot af en ærgierrig Iversyge, just fordi Julius elsker hende. Det kommer da kun an paa at skaffe denne et andet Formaal for hans Kierlighed. — Guido holdt da op af sig selv.

Erkebiskoppen. Og hvem skulde dette andet Formaal være?

Fyrsten. Cecilia — Jeg har just i denne Henseende nylig ladet hende kalde til mig — og som mig synes har jeg ei giort et slet Valg. Jeg maae forundre mig over at dette unge Menneske selv ei for lang Tid siden har giort denne Plan. At see en saadan Skiønhed daglig. —

Erkebiskoppen. Ja naar han kun først vilde giøre det — Veed du ikke at det er en Meened iblant elskende at see en fremmed Skiønhed, de tree allerede, at deres Hierte er vanæret, naar et andet levende Billede opstiger i deres Hierne. Da tag dig i Agt, at han ei merker, at nogen har en saadan Plan, og endnu mindre at du har den. Du har tabt hans Fortrolighed i Henseende til hans Kierlighed, og taber man den engang, vinder man den aldrig tilbage.

Fyrsten. Jeg skal tage mig vel i Vare og Cecilies jomfruelige Beskedenhed er mig Borgen for det øvrige — Troer du virkelig Broder, at jeg paa denne Vei kan igien finde de faderlige Fornøielser?

Erkebiskoppen. Ja saa vist som jeg troer noget.

Fyrsten. Og hvor meget skulle disse Glæde blive forøgede, naar Cecilia blev min Datter — Overalt bidrage Fruentimmerne til en gammel Mands huuslige Fornøielse, deres sagtmodige Stemme kommer saa got overeens med hans koldsindige; og fyrrige Mænd og unge Personer ere dog aldrig ret hiemme i hans Eensomhed.

Erkebiskoppen. See der kommer Cecilia — Jeg vil lade dem være allene, uden min Nærværelse vil hun allerede blive rød. (Han gaaer ud.)

Syvende Optrin.

Fyrsten. Cecilia.

Fyrsten. God Morgen Cecilia — Set dig ned hos mig. —

Cecilia. Tillad mig kiere Hr. Fader og Morbroder, at jeg først lykønsker dem til deres Fødsels-Fest. (Hun kysser ham paa Haanden.)

Fyrsten. Jeg takker dig, kiere Datter — Set dig ned — men betænker du, at du ønsker mig Lykke til en nye Grad i min Svaghed? Jeg føler Cecilia, jeg føler at jeg bliver gammel: Den rosenfarvede Glands i hvilken du endnu seer alle Ting, er for mig blevet bleeg, jeg lever ikke meer, jeg aander kun, og den blotte Tilværelse uden Livets Fornøielser er det eneste Baand imellem mig og Verden.

Cecilia. De holder dem ogsaa for svagere end de er.

Fyrsten. Jeg føler mig selv — Umiddelbar føler jeg intet meer. Kun en Canal er endnu tilovers, hvorigiennem sødt og bittert kan udgyde sig i mit Hierte — Det er mine Børn.

Cecilia. Og de sagde nylig, de følede ikke mere. Hvorfor forestille de rige sig saa gierne fattige. Hvad for en Kilde af Fornøielser har de ikke allerede, ved at betragte en skiøn Caracteer. Deres Børn tilsammentagne er næsten et Ideal af den manlige Fuldkommenhed. Det milde hos deres Julius. —

Fyrsten. Cecilia mener du det for Alvor — Men paa denne Maade forskasser mig den fruentimmerlige Fuldkommenhed den samme Fornøielse — ogsaa du er min Datter.

Cecilia. Dersom de ikke skierdser, saa udviser de i Henseende til mig den faderlige Forfængelighed ligesaavel som den faderlige Kierlighed.

Fyrsten. Dersom nu mine Børn ere den eneste Canal, hvorigiennem der kan tilflyde mig Glæde, er det da at undre sig over, at jeg stræber at samle alle mine Fornøielser i dem og er ikke Kierlighed Livets største Glæde? — Ikke som Ære og Rigdom, en Gave som kommer fra Menneskenes saa ofte besmittede Hænder, nei en Gave, som Naturen ikke gav dem i Forvaring, men som den uddeler til enhver med egen Haand. Det ægte Pars Kierlighed, som i Dag staaer for Alteret, er ligesom vore første Forældres i Paradiis — See Cecilia en gammel

Mand taler paa sin fer og halvfierdesindstyvende Fødsels Dag med Henrykkelse om Kierlighed. —

Cecilia. Et Tegn til at han elskede dydig.

Fyrsten. Men jeg glemmer, hvor jeg slap. Kierligheds Straale selv er for stærk for mit svage Hierte, kun dens Gienskin fra mine Børn er noget for mig — min Datter, Julius har et Hierte — ikke hans glimrende Handlinger, men hans Feiltrin skal vise det.

Cecilia. Jeg veed at sætte Priis paa det.

Fyrsten. Veed du det virkeligen? Skulde han blive lykkelig ved Kierlighed, aav han mig en Datter! hvad er en gammel Mand kierere end en Datters fruentimmerlige Omsorg, havde Julius en Gemalinde. —

Cecilia. Hun skulde være min kiereste Veninde.

Fyrsten. Hvad for et Værdie kunde hun give den øvrige Rest af mit Liv, ved hvis Ende jeg u ormerkt kunde henglide af hendes i en anden Engels Arme — Og dette Fruentimmer maae du være Cecilia!

Cecilia. Jeg beder dem Hr. Morbroder.

Fyrsten. Endnu ingen Erklæring, Piae — Jeg veed, hvad for een din jomfruelige Undseelse maatte give mig, og med Tiden — forstaaer du, ingen Erklæring!

Cecilia. Er jeg ikke allerede deres Datter? og jeg vil forblive det, aldrig forlade dem, udforske i Forveien alt hvad der kan giøre dem Forngielse, al-

tid

tid være om dem, uden naar deres egen Fornøielse kalder mig fra dem, men. —

Fyrsten. For nærværende Tid ingen Erklæring — men naar du ønsker mig Lykke paa min næstkommende Fødsels-Dag, maaskee Lykke i en Svigerdatters Navn saa tænk paa denne Samtale. Hører du Cecilia, du skal tænke paa denne Samtale! Frokosten venter paa os — din Haand (han fører hende bort.)

Anden Handling.

Første Optrin.

(Talekammeret i den hellige Justines Kloster.) En Nonne er nærværende.

Julius (træder ind.) Kald paa Abbedinden — (Nonnen gaaer bort) — Jeg maae see hende, omendogsaa en Engel med et gloende Sværd stod for hendes Zelle (Abbedinden kommer ind) — Jeg vil tale med Nonnen Blanka.

Abbedinden. Naadige Herre, de veed deres Faders Forbud.

Julius. Frue Abbedinde, min Fader er i Dag sex og halvfierdsindstyve Aar gammel, og jeg er hans Kron-Prinds.

Abbedinden. Jeg forstaaer dem — og saa veed jeg mine Pligter jeg skal svare deres Søn det samme i lige Omstændigheder.

Julius.

Julius. De skal staae mig til Ansvar for hende — Nonne eller ikke Nonne — Hvad er ældre enten Naturens eller Augustins Regler? — Jeg vil føre hende op paa mit Kammer, om hun endog skulde være blevet en Helgen og bragte med sig en Nimbus i Steden for en Brude-Krands, ja om end Præsten udsagde Vandstraalen i Steden for Velsignelse over os indtil det tusende Leed. I denne Sal vil jeg sønderrive hendes Slør. Det svær jeg dem til ved min fyrstelige Ære.

Abbedinden. Jeg tør ikke andet end have Medynk med dem.

Julius. Som jeg siger. De skal staae mig til Ansvar. Og finder jeg paa den Tid, som de selv veed, at Fortrædeligheder har giort ikkun et af hendes Træk dybere — saa skal jeg nok giøre Forskiel paa, hvad Sørgmodighed har giort — Saa forstyrrer jeg — Læg de kun Mærke til det Frue Abbedinde — Saa forstyrrer jeg deres Kloster indtil Alteret, og deres Skydshelgen vil lee deraf, om hun er en Helgen.

Abbedinden. Naadige Herre, vi ere kun Faar, men vi have en Hyrde.

Julius. (Gaaer nogle Gange frem og tilbage) hvor længe har de været i Closter?

Abbedinden. Nitten Aar.

Julius. Hvad skilte dem fra Verden — Andagt eller disse Muure? Har de aldrig elsket? Var de Nonne, førend de blev Fruentimmer?

Abbed-

Abbedinden. Ak Prinds, forstyr ei min Rolighed (hun græder) nitten Aar har jeg grædt og endnu Taarer.

Julius. Ikke sandt. Ved dette Gitter-Værk har han grædt og er død? Ikke?

Abbedinden. Ak min Ricardo! — (efter nogen Ophold) de skal faae Blanka at see (lukker den yderste Dør til og gaaer ud.)

Andet Optrin.

Julius. Hvad giør ikke Kierlighed? Og saa megen Magt har Erindringen Kierlighedens Skygge over dette Fruentimmer. Hvad maae ei Haabet Kierlighedens Siel giøre hos mig! O hvem kan udholde denne Maaned! at tabe et Fyrstendom for dig Blanka det er intet Offer — Det er jo kun at sætte sig i Frihed og for din Skyld vilde jeg jo hendrage mit Liv i det dybeste Fængsel, hvor der faldt kun saa mange Straaler af det oplivende Lys, som vare tilstrækkelige til at oplyse dit Ansigt — see Blanka — see hende i dette Øieblik — Vist nok koster dette Syn mig min gandske Rolighed — Hm, dette er kun en elendig Levning, og et Øiekast af hende var værdig den største Viises gandske Rolighed. (Blanka tilligemed Abbedinden kommer ind. Julius løber Blanka med Heftighed imøde.)

Julius. O min Blanka!

Blanka.

Blanka. (træder nogle Skridt tilbage.) Prinds intet Kirke-Ran!

Julius. Ingen Meened Blanka.

Blanka. Nei — thi jeg tænker at holde Himmelen mit Løfte.

Julius. Dine Løfter ere Meeneder. Kan den anden Eed tilintetgiøre den første, omendskiønt den er foret Himmelen selv? Og hvad er da den med en Eed bekræftede Troskab? en indsluttet Skat, hvortil enhver Tyv har Nøglen — Men du har ei giort Løfte til Himmelen. Dine Løfter ere ei trængte op til den. Vores Forbindelses Skuds-Engel har dem endnu i Forvaring og den vil give dig dem tilbage som en Brude-Gave paa vor Bryllups-Dag.

Blanka. Jeg har ved hiint Alter for evig frasagt mig dem og Verden, nedlagt min Krands for Alterets Fødder, opofret mig selv eller meget mere min Kierlighed til Himmelen. — Ak den trængte mig saa gandske igiennem, var mit alt — Havde jeg opofret mig til Himmelen uden denne, saa havde jeg bragt intet med mig eller i det høieste Skam — Dette Slør blev paa hiin høitidelige Dag Skillerummet imellem mig og Verden — Intet Suk, intet Ønske tør komme tilbage. Vil jeg have glade Forestillinger, saa maae jeg tænke paa Evigheden, vil jeg tale med nogen Sindslidelse, saa maae jeg bede. Jeg har et snævert Hierte. Kierlighed til dem og til Himmelen kan det ikke fatte paa engang — Jeg er Himmelens Brud og Julius de veed alt for vel at jeg ikke kan elske halv.

Julius. Dette veed jeg saa vist, som jeg veed at du da beløi Himmelen — uskyldig beløi den.

Blanka. Nu frasiger jeg mig dem nok engang — i deres Nærværelse, og kun derfor imodtog jeg deres Besøg.

Julius. Du skulde dræbe mig, naar du ikke talte Usandheder. Kierligheden har sammensmeltet os til et enkelt Væsen. Vi kan samlede blive til intet, men ikke skilles ad. Pige, Pige, dit gandske Væsen var jo Kierlighed for mig. —

Blanka. Det var det, men det Væsen har jeg udaandet i Bøn og Sukke — for nærværende Tid har jeg et andet Væsen (hun taaer Julius's Billede frem) — Der tag, de deres Billede tilbage — Det er det eneste, som endnu fra min Side er tilovers af vores Kierlighed — Tag de imod det, jeg tør ikke have en Mands-Persons Billede.

Julius. Nei aldrig! aldrig! kunde du endog give mig mit Hierte og min Rolighed tilbage saa vilde jeg ei tage imod dem.

Blanka. (Giver Abbedinden Billedet) og naar de seer mit Billede, saa forglem ei, at Originalen ikke er mere til, at for nærværende Tid en anden Blanka græder. Lev for evig vel. Prinds jeg kiender deres Hierte, giør snart et andet Fruentimmer lykkeligt derved — Jeg vil bede for dem og deres Gemalinde.

Julius. Saa bed for dig selv, Mennesket bliver kun engang fød og elsker kun engang.

Blanka.

Blanka. For mig vil jeg bede om Forglemmelse — Lev vel.

Julius. (holder hende tilbage.) Erindrer du dig, Blanka! vor Ungdoms uskyldige Dage? Alt, hvad Kierlighed den Gang skienkte os, Smerter og Glæder, Virkelighed og Drømme, Liv og Aande, hvorledes den giorde os de sværeste Pligter saa lette, og lagde Vægt paa dens Letteste? Men du kan ei erindre dig det! Ingen Erindring kan komme efter saadan Følelse. Vi troede i gaaer midt i vor Lyksalighed, at vore Forngielser ikke kunde sige og i Dag, at vor Sindslidelse i Gaar var Koldsindighed. Men et svagt Billede er dog endnu altid et Billede — O Blanka, tænk paa vore Sammenkomster i Citron-Skoven — Paa Taarene ved vort Møde — Paa Taarene ved vor Afskeed!

Blanka. (i dybe Tanker.) Forunderligt, at de og har drømt dette; — Jeg drømmede just det samme.

Julius. Og jeg sværer dig til, at disse Dage skal komme igien — Enten under vore Citron-Træer, eller under Asiens Palmer eller de nordiske Fyrre-Træer — hvor, det veed jeg ikke, og det er mig ogsaa lige meget — Men jeg vil til dig, omendogsaa Veien til din Zelle var besværligere end Veien til Æren, ja om der brølede mavre Tigre af Tørst og Hunger i Buskene ved Siden af — Intet uden min Død kan hindre dette Foretagende — Men jeg kan ikke døe, jeg føler nu min heele Styrke, for Aarhundrede er der Marv i mine Been.

Blan-

Blanka. Jeg beder dem lad mig være!

Julius. Der skal komme en Tid, i hvilken du skal ei have mere tilbage af dine nærværende Lidelser uden en vemodig Erindring — ei tilstrækkelig til mere, end at giøre en Aften-Samtale om forgangne Tider interessant. Paa disse mine Arme vil jeg bære dig ud af dette Fængsel og din Følelse skal være, som den opvaagnendes Glæde, for hvilken en skræksom Drøm var kun en Drøm.

Blanka. Lad mig være — Hører de Klokken til Hora lyder allerede.

Julius. Men du maae give mig en Afmindelse af din nærværende Stand (Han tager Paternoster-Baandet fra hendes Side) Pandt paa den klosterlige Kierlighed hvor vil jeg agte dig høit — Ikke for noget tilfals hos mig, uden for dit første Morgen-Kys paa vor Bryllupsdag, for dette kan du indløse det, og da skal den være din beste Bryllups-Pynt.

Blanka. Min Bryllups Dag er allerede forbi. —

Julius. Riv dit Slør i Stykker Blanka! Jeg vil vove denne store Strid med Himmelen — Jeg veed du elsker mig, men jeg maae nu høre det af din egen Mund, jeg besværer dig ved de Glædskabs Dage, som ere forbigangne, og som endnu skal komme tilbage, forsikre mig endnu engang derom. (han kysser hende.)

Blanka. Abbedinde — Hielp mig — (hun falder i Asmagt.)

Julius. Hun elsker mig — Seer de Abbedinde, dette er en Forsikring værdig vor Kiærlighed, hun elsker mig virkelig — Ja om en Engel lagde sin Finger paa Skiebnens Bog og svor, Blanka elsker Julius, saa var det ikke vissere.

Abbedinden. Jeg beder dem forlad os. —

Julius. Jeg vil først see disse guddommelige Øine aabne igien (Blanka slaaer Øinene op) det er nok — Jeg takker dem Abbedinde — Saa klagende seer hun mig vist aldrig igien — Han gaaer bort.)

Tredie Optrin.

Blanka. Abbedinden.

Blanka. (kommer efterhaanden gandske til sig selv igien.)

Abbedinden. Han er borte.

Blanka. Ak gid jeg ikke havde seet ham. Han har dræbt min Andagt og forgiftet mine Bønner.

Abbedinden. Kiereste Datter!

Blanka. Jeg er ikke deres Datter — Jeg er en Bolerske i Nonne-Dragt! seer de Haabets Sædekorn, som han udsaaede, det er allerede opspired! Ønsker ere dets Knopper og formodentlig bliver Fortvivlelse dets Frugt. Pligt og Løfter have i da ikke et eneste Ord til Styrke for den arme Blanka? Ak de ere stumme.

Abbed-

Abbedinden. Eller du er døv Blanka.

Blanka. Nei jeg hører det jo, naar Kierlighed kun ikke hvisker Julius til mig! Sagde han ei Abbedinde, at Glædens Dage skulle komme igien ja komme igien i en langt fraliggende Krog her paa Jorden? Han holder, hvad han lover. Ja jeg seer allerede Faklerne i Klosteret, hører Hestenes Trin og Seilenes Flagren — Ha nu ere vi allerede komne derhen — i den længstfraliggende Krog her paa Jorden —. Denne Hytte er liden — Men Rum nok til at omarme hverandre udi. Denne Mark er af liden Omkreds — Men Rum nok til nogle Kiøkken-Urter og to Grave; og da Julius, Evigheden — Rum nok for Kierlighed. —

Abbedinden. Du sværmer, gaae herfra, kom med mig i Haven, kom Blanka. —

Blanka. Hvorhen! hvorhen! under de asiatiske Palmer eller de nordiske Fyrre-Træer (de gaaer bort.)

Fierde Optrin.

Galleriet paa Slottet.

Cecilia (meget dybsindig det heele Optrin igiennem) Portia en Hofdame.

Cecilia. Prindsen bliver længe borte.

Portia. Vær ikke utaalmodig. Han erfarer betids nok deres selsomme Grille at afsige for evig Kierlighed, og Ægte-Stand. (Pause, i det hun

venter Cecilias Svar) Stakkels Pige. Troer de at Verden ved at beundre deres glimrende Egenskaber og denne Seiervinding kan oprette dem Kierlighedens foragtede Fornøielse? Troe mig, Beundring er en kildrende Spise, men jeg forsikrer dem, at intet i Verden mætter saa hastig. — Da for bestandig at lade røge for sig, dertil hører en af Gudernes Næser eller meget mere, deres Billed-Støttes Træe Næse.

Cecilia. Jeg har overlagt det — Nu har jeg fattet Beslutning — hvor ofte har jeg sagt dig det! at bruge for meget og for lidet Overlæg giør lige mange misfornøiede med sig selv.

Portia. Besynderligt! o Cecilia, de seer ikke Kierligheden i Møde med en Piges Øine — Den rosenfarvede Tid i møde, hvor enhver Time udgyder sine Glæders Overflødigheds Horn, og bliver jaget bort førend det er tomt. Der gives ingen anden Afverling end stille Fornøielser i stæden for de meer muntre, som giør Livet til et Blomster-Beed, hvor vi snart henrykkes ved den prægtige Rose og snart ved den beskedne Fiolblomst, men de — Jeg har nylig udforsket dem ved deres Broders Brude-Alter. Der var nu slet intet i deres Øie af det, som jeg saae i ethvert af de andres — Erindring eller Anelse af Kierlighed.

Cecilia. Hvem, som hørte dig prædike saaledes, min kiere Portia, skulde troe, at du aldrig havde været gift.

Portia.

Portia. Og troer de da for bestandig at være skker for Kierlighed. Man kan med Møie indysse den, ligesom Samvittigheden paa nogen Tid, men begge opvaagne til sidst — Og hvad der er det slemmeste, gemeenlig for silde.

Cecilia. Prindsen bier alt for længe — kom op med mig paa mit Kammer.

Portia. O hvorser blive disse Grillensængere endnu mere haardnakkede ved Modsigelser (De gaaer bort.)

Femte Optrin.

Julius. Aspermonte.

(De træde ind hver fra sin Side.)

Julius. Ak Aspermonte — jeg har seet hende — talt med hende, kyst hende.

Aspermonte. Blanka — hvilket Skridt!

Julius. Et Kiempe Skridt i Kierlighed — hen over tusende Betænkeligheder og Farer. Skal da en forelsket hinke ligesom I andre fornuftige Dags-Reiser fra Tanken til Beslutningen, fra Beslutningen til Gierningen?

Aspermonte. De er alt for hurtig! For hastig er ingen høiere Grad en Hastighed. I Solens heede Straaler, som kommer en Vert til at visne bliver den aldrig moeden. Og hvad har de nu af deres Besøg uden en Brod meer i deres Hierte!

Julius. Havde de seet hende, skulde de ikke spørge derom, o den henrykkende Strid imellem Re-

ligion og Kierlighed i hendes Siel! begge blandede sig saaledes i hendes Følelse, at ingen kunde sige til den anden, denne Taare er min og denne din, kun engang saae jeg Kierlighedens Smiil i hendes Øiekast — paa hendes Nonne-Ansigt, ligesom en Rose, der blomstrer paa en Grav. Hun aabnede ikke sit Hierte for mig førend det brast af sig selv og beseglede hendes Tilstaaelse med en Asmagt, Dødens Billede, ligesom hun vilde besegle hendes Kierlighed med Døden selv. Ingen Elsker var saa lykkelig som jeg — Jeg har to gange seet et Fruentimmers Kinder glødende, da hun ei vilde tilstaae mig sin Kierlighed, og dog tilstod den — Forunderligt! den første Foraarsdag to Gange i et Aar. — Men nævn mig ogsaa noget, som jeg ei vilde giøre for Blanka! de mægtigste Drifter og Kræfter udklækker Kierlighedens Straaler i vort inderste, og enhver anden Sindslidelses Straale er for kort til at naae den, kun en Gilding maae sige Menneskeligheden er svag. Alting i min Siel lever og virker — kiender de den almægtige Aande hos Foraaret saa rig paa Kraft, at det synes som den skulde forrykke Skabningens Grændser og opvække det Livløse til Liv? En saadan Aande har igiennemtrængt mit hele Væsen — og alt hvad jeg formaaer, seer jeg ikke altid paa eengang, kun nu og da viser en Beslutning mig Menneskets hele Rigdom. Viser mig det opdyngede Guld i nogle Øieblikke, som et Lynild der igiennemfarer et underjordisk Skatkammer.

Asper-

Aspermonte. Deres Indbildning brænder i en saa høi Grad, at jeg er bange for den.

Julius. Taler jeg uformuftig — gat Himmelen og deres Kiereste tilgive dem om de taler formuftig i lige Omstændigheder!

Aspermonte. Og i denne samme Tone har de talt til Blanka? De har dog vel ikke ladet hende kige ind i deres romanagtige Plan?

Julius. De kalder en Plan romanagtig, hvortil man i det ringeste ei har nødig en forunderlig Strid imellem Caracterer og Omstændigheder, hvortil jeg neppe bruger noget Menneske? Mine Fødder bærer mig over Grændserne af Tarent, indseer de nu det hele Under.

Aspermonte. Under nok at et ungt Menneske begavet med Evner for alt det, som er stort, indysser disse Evner med en Kierligheds Vise — Men troe mig Julius der vil komme een Tid, da de vil forsmægte af Hunger efter bersommelige Gierninger.

Julius. Og jeg siger dem, at jeg vilde hade denne Bersommelse og disse Arbeider, om jeg aldrig havde seet Blanka. Der er intet i en Fyrstes Stand, som skikkede sig for mig, fra hans helligste Pligt af, indtil Guldsryndserne paa hans Klæder. Ak, giv de mig en Mark i Stæden for mit Fyrstendømme og en raslende Bæk i stæden f/r mit Folks Glæde-Raab — En Plov for mig selv og en Belt til mine Børn — Ære — til den maae Historien lade mit Blad staae aaben i dens Bog — Blankas sidste

Suk være ogsaa den sidste Aande-Dræt, som nogensinde en Dødelig anvender paa mit Navn.

Aspermonte. Hvor listig de omvexler Æren og Pligt med hinanden. Menneskene ere ei til for at gaae paa en Græsgang med hinanden, og en Mand kan legge sig at sove med en sødere Tanke end at han er mæt — Der gives sælskabelige Pligter. I Selskabets Skyldbog, staaer deres Levner, deres Opdragelse, deres Dannelse, selv denne Gave til Haarkløverie. Hvad staaer i deres Contra-Regenskab, Prinds! enhver ærlig Karl betaler sin Gield.

Julius. I Sandhed jeg er disse selskabelige Indretninger meget skyldig. De ansætter deri Fyrster og Nonner, og imellem begge en Afgrund. Ved Himmelen jeg er Selskabet meget skyldig.

Aspermonte. Prinds! koldt Blod. De skal nu først undersøge det.

Julius. Nu skulle jeg have koldt Blod — troer de, at jeg er en Daare? — Men gut, Staten giver kun Beskyttelse og fordrer derimod Lydighed imod Lovene. Jeg har beviist dem denne Lydighed, Regningen ophæver sig af sig selv.

Aspermonte. Min Sætning afpresser flere Taarer end din. See unge Menneske, din lille Fornuftslutning er falsk.

Julius. Er da Tarent Jordkloden, og uden for den Udyr — Verden er mit Fædreneland og alle Mennesker ere et Folk. — Forenet ved et almindeligt Sprog — Folkenes almindelige Sprog er Taare og

Suk-

Sukke — Jeg forstaaer endog den hielpeløse Hottentot og bliver ved Gud ikke døv, naar jeg kommer ud af Tarent — og maatte da den hele menneskelige Slægt være oven i Kiøbet indsperret i Stater for at være lykkelig, hvor den ene er den andens Træl, og ingen er frie — Enhver sammensmedet ved den anden Ende af Kiæden, hvorved han holder sin Slave — Narre kunde kun stride om Selskabet forgifter Menneskeligheden — Begge Parter tilstaae at Staten dræber Frihed — Seer de Striden er afgiort — Støvet har Villie. Dette er min meest ophøiede Tanke til Skaberen, og jeg høiagter den almægtige Drift til Frihed endogsaa i den hungrige Flue. Ak jeg udbeder mig kun to Ting af Himmelen. Blanka, og at jeg ikke noget Øieblik længer maae snappe efter Luft end efter Frihed.

Aspermonte. Hvor sværmer de omkring — Prinds! Kierlighedens Fornuft føder deres Slutninger.

Julius. Er det nogen Feil — Veed de Aspermonte, at enhver har sin egen Fornuft ligesom sin egen Regn-Bue — Jeg! Kierlighedens — De Seendrægtigheds Fornuft — Naar vi intet Øieblik ere frie for Sindslidelserne, og de herske over os, hvad er da denne indbildte guddommelige Gnist? Da uddunste af det kogende Hierte finere og mere kraftløse Dele, stige op i Hiernen og kaldes Fornuft. Men jast derom maae vi ikke stride. Hør heller Opløsningen paa mine Beslutninger — Jeg kan ikke udholde denne

frygtelige Maaned — i Morgen vil jeg herfra med Blanka.

Aspermonte. I Morgen?

Julius. Ja i Morgen — ha! jeg er saa bange i Tarent, som om Muurene skulde styrte tilsammen over mig.

Aspermonte. I Dag morges vilde de endnu bie en heel Maaned, og nu ingen Dag. Dog har de ikke en eneste Grund meer til Flugt, end de havde i Morges.

Julius. Ingen Grund meer? Har jeg ikke seet hende græde?

Aspermonte. Reis de kun bort og lad deres Fader forgieves søge efter en Søn i sit Døds-Kammer — Ak de veed endnu ikke, hvad det er for en Vellyst at legge Puderne tilrette under en syg Fader — Reis de kun bort — De har endnu ikke seet, hvorledes en Søn søger hver Morgen paa en Faders Ansigt, Sundhedens Smiil — Hvorledes Han bliver vred paa Nordenvinden, som hyler om den syges Kammer, naar han skulde sove — Reis de kun bort — Sandelig de kan ikke forestille dem, hvorledes den allerede maalløse Fader vender endnu engang sit Ansigt efter sin unge Søn og ikke vender det tilbage igien — Reis de kun bort!

Julius. Aspermonte: den Tanke om min Fader, som de nu opvækker hos mig, igiennemborer mit Hierte — og dog at opgive min Plan for evig!

Asper-

Aspermonte. Ikke for evig, kun denne Maaned ud skal de bie — Det er jo kun en Maaned.

Julius. En Maaned — Ak, jeg maae giøre hvad jeg vil, saa er jeg ulykkelig — Skal jeg ved denne Maaneds Slutning elske enten min Fader eller Blanka mindre?

Aspermonte. Ingen af Delene, Men de vil blive koldere — og dette er nødvendig; thi i enhver Begivenhed maae de vælge.

Julius. Got — altsaa en Maaned, men det er et forskrækkeligt Tids-Rum — Hvad vil jeg ikke lide i det.

Aspermonte. Meget. Men de maae ofte adsprede deres Tanker, og naar de endnu vil blive deres Smerte troe, saa vil de dog endelig, naar de længe har hæftet deres Tanker paa et Formaal, henfalde til et med det nærbeslegtet og fra dette igien til et andet, saa kommer de uden at vide det, hen over Bedrøveisens Grændser. — Dette er de dødeliges eneste sande Trøst, saaledes kan en Slave begynde med sin Lænke og slutte ved et Maaltid iblant Guder — Men jeg beder dem, Prinds, opmuntre dem ved nogen Adspredelse.

Julius. Jeg vil see til.

Aspermonte. Hold gode Miner, Cecilia kommer, hun har allerede spurt nogle Gange i Dag efter dem.

Julius. Cecilia — Og hvorfor just nu?

Asper-

Aspermonte. Hold gode Mener, hun er allerede for nær, at man kan undgaae hendes Besøg. (Han gaaer bort.)

Siette Optrin.

Julius. Cecilia.

Julius. De har befalet — (Han byder hende en Stoel — De sætte sig.)

Cecilia. (noget forvirret.) Tillad mig Prinds, jeg har nogle Ting at sige dem, hvorved de maae forglemme, at jeg er et Fruentimmer, Ting, som kun ellers Venner og Veninder aabenbarer hinanden.

Julius. De gior mig overmaade opmerksom.

Cecilia. De veed, hvormeget Blanka og jeg elskede hverandre — Vi ere fødte paa en Dag og skabte for hinanden. Allerede i den tiligste Barndom besvoer vi den ubrødeligste Troskabs Pagt, slyngede de spæde Arme om hinanden, for at trænge os tilsammen igiennem Livet. — De har mig at takke for meget — Ved vort varme Venskab modnedes Blankas Hierte til hendes store Kierlighed; jeg har næret og pleyet den fra den Tiid af, da Blanka sagde; Prindsen er indtagende, indtil den Tiid, da hun udraabte: Julius, Julius, en Samling af alle Fuldkommenheder.

Julius. (springer op.) Hendes Kierlighed dannede mig til en Gud — Ved Himmelen jeg agtede ikke hendes Bevommelser halv saa høyt, dersom de vare sande.

Ceci-

Cecilia. (i en rørt Tone.) Men lad os holde op at tale om Blanka: Jeg er ikke kommen for at græde. Kun dette maae jeg sige dem, jeg holder hendes Kierlighed for en hellig Ild, som skulde fortære enhver, der vovede at vanære den.

Julius. Jeg forstaaer dem ikke.

Cecilia. Hav Taalmodighed og hør nu mit Hiertes første Hemmelighed. Jeg har for evig frasaat mig Kierlighed. Frie er jeg fød, og jeg vil ogsaa døe frie, jeg kan ey udholde den Tanke at blive en Mands Slavinde. Det Ord Ægteskab klinger for mig som en Raslen af Lænker og Brud-Krandsen forekommer mig som en Krands paa et Offer-Dyr.

Julius. Cecilia jeg beundrer dem.

Cecilia. Vil de ved et Hyklerie erindre mig at jeg er et Fruentimmer? De forbinder mig ey, jeg hader mit Kiøn, omendskiønt jeg ikke vilde være en Mands-Person.

Julius. Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke meere, de har indført mig i et Labyrinth.

Cecilia. (i det hun staaer op) Got, saa vil jeg føre dem ud af den igien. Deres Fader har bestemt os for hverandre. (Hun gaaer hastig bort.)

Syvende Optrin.

Julius. (alene.)

Dette havde jeg for længe siden kundet ventet — Saa megen Yndighed, og saa megen Fuldkommen-

hed —

hed — og dog vilde jeg ei byte det jeg har følet for hende bort for den ringeste Følelse af min ringeste Ven. Og hun er jo desuden ved Slægtskab og Omgang mig saa nær at man skulde troe, at saasnart min Følelse kun begyndte at blusse, maatte den først angribe hende. Kierlighed du er en Afgrund, man maae begribe eller føle — Foragter maaskee Kierligheden altiing, hvad den har dannet; om det ogsaa var Leilighedeu selv — eller henhøre dens første Aarsager iblant de Ting, som vi ikke kiende, og som vi derfor i vor Misfornøielse kalde Tilfælde — Dosmer, hun saade mig jo selv i denne Samtale Aarsagen til min Koldsindighed. Hun er intet Fruentimmer, derfor elsker jeg hende ikke. Ingen Mands-Person, derfor er hun ikke min Ven, staaer jeg nu ei her og grubler paa, hvorfor jeg ei elsker Cecilia? Har jeg nogensinde grublet paa, hvorfor jeg elsker Blanka? Der faldt mig dette Navn ud af Munden, forgieves indvikler jeg mig i disse Spidsfindigheder for at adsprede mine Tanker. Alting i Himmelen og paa Jorden fører hen til dig, og naar jeg ikke tænker paa dig, saa viser dog den Maade hvorpaa jeg tænker paa andre Ting, hvorledes du herfker.

Tredie Handling.

Første Optrin.

Fyrsten. Cecilia. Julius. Guido.
Erkebiskoppen.

(Hoffolk af begge Kiøn i Galla iblant dem Aspermonte. Fyrsten sidder paa en Steel med bedækket Hoved, tæt ved ham staae hans Sønner og hans Broder, de andre i en halv Cirkel.)

Fyrsten (staaer op og træder med blottet Hoved midt i Forsamlingen.) Jeg takker eder, jeg takker eder, mine Venner, rimeligviis høitidelig holder jeg min Fødselsdag i Dag som Fyrste for sidste Gang — (Pause) jeg hører ikke til de gamle Mænds Tal, som ei vide, at de ere gamle, og omendskiønt Døden ikke kalder paa mig, saa tænker jeg dog inden kort Tid at give min Søn Hyrde-Staven. Min Soel er allerede nedgaaen, og jeg vilde saa gierne med Roelighed endnu engang oversee det lange Dags Arbeide i det svale Tuusmørke. Jeg haaber min Samvittighed skal ikke viise mig noget ubehageligt. Visselig er Gravens Bredde den rette Syns-Punkt til at oversee dette. Enhver Folke-Slægt skulde giemme en Historie om deres Fyrsters sidste Øyeblik iblant Rigs-Klenodierne. Den skulde altid ligge aaben for Thronen; der skulde Regenten see Tyrannens Zittren, som

for

for første gang føler at han er en Undersaat. Men han skulde ogsaa see den gode Fyrstes Roelighed og bevidne ved en god Gierning at han haver seet den. Hvad I ogsaa skal saae at see mine Børn, saa skal I være nærværende ved mit Dods-Leye. — Jeg haaber I skal ikke blive banae.

En gammel Bonde. (som har en Blomster-Krands i Haanden, og trænger sig ind mellem Hofsolkene.) Det skal de vist ikke, det skal de sandelig ikke! naadige Herre, jeg er en Bonde fra deres Landsbye Ost'a'a, Sognet skikker dem denne Krands til Tean paa deres Kierlighed. Vi kan ei forære dem noget bedre, thi vi ere saa fattige, at vi maatte døe af Hunger, dersom de havde handlet som deres Fader.

Fyrsten. (giver ham Haanden.) O at disse Blomstre maatte blive saa længe friske, indtil jeg døer. Jeg vilde lade dem ophænge over min Seng — Deres Uddunstning var dog Vedergvægelse for en Døende — Tag denne Krands, Julius, den henhører ogsaa til Rigsklenodierne.

Bonden (til Julius.) Ja Prinds, giør de ligesom deres Fader og min Søn skal ogsaa bringe dem en Krands.

Julius. (rørt omarmer Bonden.) End ikke din Sønne-Søn min kiere Mand.

Bonden. Naadige Herre, Gud opholde dem og deres Huus.

Fyrsten. Ney min Ven uden en Gave kan du ikke gaae fra mig.

Bonden. (I det han gaaer bort.) Ney vist ikke naadige Herre, da skulde der jo blive en Børne-Leeg af dette heele alvorlige Foretagende.

Fyrsten. Mit Hierte er saa fuldt. — (Giver et Tegn til Hoffolkene at gaae bort.) Mine Børn bliver her.

Andet Optrin.

Fyrsten, Julius, Guido.

Fyrsten. „Gud opholde dem og deres Huus" — Dersom et Huus kun kan blive opholdt, som er ueens med sig selv. I kiende ikke en Faders Smerte, og er ikke i stand til at kiende den; men I veed dog, at det smerter, at see en Vext fortørres som man selv har plantet og pleiet. Nu saa forestil eder en Faders Græmmelse, som taber den Glæde, han skulde have af sine Børn.

Julius. Jeg haaber Hr. Fader, det er dem bekiendt, at jeg ikke er Skyld i denne Tvistighed.

Fyrsten. Denne Glæde skulde giengielde mig al den Omsorg jeg har haft for eders Opdragelse, men nu seer jeg det — Jeg troede at saae Fornøyelse og see jeg høster Taarer — Hvad skal jeg haabe om Fremtiden? Da I allerede handler saaledes nu, hvad vil I da ikke giøre naar Kierlighed og Frygt for mig ikke længer holde eder tilbage! — Med hvilke Følelser vil I at jeg skal døe, naar jeg seer eder ved mit Døds-Leye? Jeg skal velsigne eder begge, og en hver af

eder holde Forbandelse over den anden for Velsignelse over sit Hoved? O Julius! O Guido! Heele Verden lader disse graae Haar fare med Fred i Graven — Kun i ikke, kun i ikke, jeg beder eder kiere Børn lad mig døe i Roe.

Julius. Jeg forsikkrer dem ved alt hvad helligt er, jeg er uskyldig — Og de skulde forundre dem over min Koldsindighed, naar de vidste alle de Fornærmelser, som han haver giort mig — Min Broder, det sønderriver mit Hierte at jeg maae tale saaledes.

Guido. Og det maatte sønderrive en Martyrs Taalmodighed, naar du kan tale om Fornærmelser — Ingen Fornærmelser — kun Sandheden skal du høre med Koldsindighed. Give Gud at du kunde det!

Fyrsten. Vær rolig — jeg veed det nøye, i hvilken Grad i begge ere skyldige. — Men Guido, kan du nægte, at du trak Kaarde i Dag imod Julius's Ven i en Strid om din Broder?

Guido Dette giorde jeg Hr. Fader — men min Broder og siden Aspermonte havde saa dybt og det med koldt Blod saaret min Ære — Jeg ønskede de havde hørt, med hvilken Koldsindighed min Ære blev. —

Fyrsten. Skammer du dig ikke at tale om Ære imod din Broder og Fader. Naar ogsaa denne Daarlighed overskriger de Viise, saa skulde den dog i det mindste ikke døve Blodets Stemme.

Guido. Forlad mig Hr. Fader, min Ære er intet, naar den i Betragtning af det eene, ikke er det samme, som i Betragtning af det andet.

Fyrsten. Hold inde Guido. Jeg hører ikke gierne Folk af din Gemyts-Beskaffenhed tale om Grundsætninger med kaagende Blod — I Affect træffer I ligesaa lidt som andre det rette Maal og ere endnu altiid beredde til at besegle ethvert i Affect talt Ord med Jeres Blod. Nu ikke meere om dette — Jeg vil paa en bequemmere Tiid tale med dig herom — Naar du er meere oprømt dertil, kommer eengang tilbage med Berømmelse af et Feldttog, eller har giort en anden stor Gierning.

Guido. Maatte de snart finde denne Leilighed!

Fyrsten. Jeg kan finde den naar du vil — Og du Julius kan give mig en ligesaadan, du brister dig af dit Mod, og du af din Philosophie. At overvinde eders daarlige Kierlighed er en berømmelig Løbebane for eder begge, lad see hvem som først kommer til Maalet! Og det endnu medens i ere misundelige paa hverandre. Jeg troede ellers at intet er daarligere end eders Kierlighed; men jeg har taget Feil, eders nu værende Sinds-Lidelse er endnu daarligere. Umulig kan nogen af eder besidde Blanka hun er Nonne — død for eder — Med samme Ret kan i elske den skiønne Helena eller Cleopatra. Eders Kierlighed er altsaa et intet — Og dog ere i misundelige paa hverandre — Misundelse uden Kierlighed — Det er aldrig at drikke Viin og dog begaae en drukken Mands Daar-

ligheder — Eller troer I at intet er umuelig for Kierlighed? Forsøg derpaa, men her skal I finde alt hvad der kan holde et Menneske tilbage — Eed og Religion, Laase og Muure. — Overlæg dette Julius og holdt op at sørge.

Julius. Jeg har endnu ikke sørget saa længe som en Enkemand for sin Ægtefælle — Og de sagde jo Blanka var død. Seer de mine Klager bestaaer ikke i at rykke Haarene af mig ved Liig Kisten, det er kun Taarer ved Grav-Steenen. Bær dog noget over med min Svaghed, kiere Fader!

Fyrsten. Jeg har baaret over med den, men dersom jeg giør dette længer, saa vil min Overbærelse selv blive Svaghed. Vaagn endelig op og vær hvad du bør at være — Du er intet Fruentimmer. Kierlighed er ikke din hele Bestemmelse. Du skal blive en Fyrste og maae lære at opoffre din Fornøielse for Tarentinernes.

Julius. Da forlanger Tarentinerne for meget.

Fyrsten. Ikke for meget, min Søn — Her er intet mere end et Bytte. Du giver dem din Fornøielse, og de dig deres Ære. I et Aarhundrede er du den første, den eneste af alle dine Tarentiner, som man endnu kiender, ligesom en Stad forsvinder ved Bort-Reisen og blot dens Taarne stikke frem — dog var enhver forglemt Tarentiner en Deel af Staten, uden hvilken du ikke kunde være Fyrste, enhver arbeidede for dig, bar en liden Steen til din Ære-Støtte paa hvilken du tilsidst skriver dit Navn.

Julius.

Julius. Men Hr. Fader, naar jeg nu saa begierlig søgte et skiult Levnet, som Kierligheden en dunkel Myrtebusk — saa bortbytter jeg paa denne Maade, Skyggen for et virkeligt Gode.

Guido. Broder, du taler som en drømmende.

Fyrsten. Julius, Julius, du er dybt sunken— Dog jeg vil ikke blive vred. Jeg seer det er endnu for tilig at tale fornuftig med dig — Grunde er en styrkende Lægedom, og hos dig har Sygdommen endnu ikke hævet sig — Det gaaer dig som de der ikke kan see, fordi de alt for længe have stirret paa et Formaal.

Julius. Min Fader! Jeg vil tvinge mig, at udstaae en Kamp, som vil koste mig meget.

Fyrsten. O min Søn, skulde mit Graahaar ikke formaae noget over dig — Mine Rynker intet imod hendes indtagende Træk. Mine Taarer intet imod hendes Smiil, min Grav intet imod hendes Seng?

Julius. O min Fader!

Fyrsten. Julius, disse ere ikke et Fruentimmers Taarer — De ere en Faders Taarer — Jeg udgyder dem ogsaa for dig, Guido, du gaaer i lige Deel med din Broder — Hvor maalløs du staaer nu der— Jeg beder eder, kiære Børn, giør mig en Glæde omfavn hverandre — Skulde det kun skee med halve Hierter, og være et Skuespil, som I opfører paa min Fødsels-Dag — Jeg vil bedrage mig selv, den bedragede Tilskuer græder jo ogsaa paa

Skuepladsen Glædes Taarer. (De omfavne hverandre) — Denne Vellyst har jeg ikke havt i lang Tid. (Han omfavner dem begge) jeg beder jer kiære Børn, lad disse graae Haar fare med Fred i Graven.

Tredie Optrin.

Guido. Julius.

Guido. Julius, kan du taale en Faders Taarer? Jeg kan ikke.

Julius. Ak, Broder, hvor kunde jeg!

Guido. Min hele Siel er udaf dens Forfatning. Jeg maatte ønske mig et Feltslags Tummel, for at komme til mig selv igien. — Og dette formaaer en Taare? Ak, hvad er Modet for en forunderlig Ting. Næsten maatte jeg sige. Ingen Styrke i Sielen, blot Bekiendtskab med et Formaal — og naar dette er saaledes, saa maae jeg spørge dig, hvad har den Helt, som kan bringes uden for sig selv ved en Taare, i indvortes Værdighed forud for Fruentimmeret, som bliver bange — for en Ødderkop?

Julius. Broder, hvor meget behager denne din Tone mig!

Guido. Mig ikke, hvor kan min Svaghed behage mig! jeg føler, at jeg ikke er Guido. Sandelig jeg skielver — O naar det er saa, skal jeg snart komme paa det rette Spor — Jeg har en Feber.

Julius. Selsomt — At et Menneske skammer sig ved, at hans Temperament er stærkere end hans Grundsætninger.

Guido.

Guido. Lad os ikke mere tale derom — Mit nærværende Lune kunde derved flyve bort, og jeg vil benytte mig af det, man maae udføre visse Beslutninger i dette Øieblik af Frygt for de maatte fortryde os i det Tilkommende. Du veed, Broder, jeg elsker Blanka, og har givet min Ære til Pandt paa, at jeg vilde besidde hende. — Men disse Taarer giøre mig vaklende.

Julius. Du sætter mig i stor Forundring.

Guido. Jeg troer at have giort min Ære Fyldest, naar ingen anden besidder hende, naar hun bliver hvad hun er — thi hvem kan være misundelig over Himmelen? Men du seer selv, naar jeg opgiver mine Fordringer, saa maae du ogsaa opgive dine, tilligemed alle Anlæg nogensinde at sætte hende i Frihed. Lad os giøre dette og blive som forhen Brødre og Sønner — Hvor vil vor Fader glæde sig, naar han seer os begge paa een og samme Tid ved Maalet, naar vi begge komme tilbage af Kampen med hverandre, som Seierherrer, og ingen af os er overvunden — Og endnu i Dag maae dette skee, i Dag paa hans Fødselsdag.

Julius. Ak Guido!

Guido. Et afgiørende Svar!

Julius. Jeg kan ikke.

Guido. Du vil ikke? Saa kan jeg ikke heller, men fra nu af er jeg uskyldig i disse faderlige Taarer, jeg svær paa, at jeg er uskyldig, ogsaa jeg faaer min Andeel deraf sagde han — See jeg velter det

hermed hen paa dig. Dig tilhører nu den gandske Arvedeel af Taarer og Forbandelser!

Julius. Du er uretfærdig — Troer du da, at en Sindslidelse ligesaa let kan aflegges, som en Grille, og at man kan ligesaa let af og paatrække Kierligheden, som et Harnisk. — Om jeg vil — Om jeg vil — Den som elsker, vil elske og videre intet. — Kierlighed er den store Drivefier i denne Maskine, og har du nogensinde seet en saa konstig modstridig Maskine, som driver selv et Hiul for at ødelegge sig, og dog endnu bliver en Maskine?

Guido. Ugemeent fint, ugemeent grundigt — Men vores stakkels Fader vil døe!

Julius. Naar det skeer, saa er du hans Morder — Din Misundelse vil dræbe ham, og har du ikke nylig sagt, at du kunde opgive dine Fordringer naar du vilde — Er ikke dette at tilstaae at du ikke elsker hende og dog bliver du halstarrig? Din Overgivelse har ikke været Dyd, men din Paastaaelighed er en Last.

Guido. Bravo! Bravo! dette var uventet.

Julius. Og hvad mener du da?

Guido. Jeg vil først lade min Glæde udrase over at Viisdommen er en ligesaa rank smidig Nymphe som Retfærdigheden og har ligesaavel dens Tilfælde for en god Ven. Jeg kunde opgive mine Fordringer naar jeg vilde — Naar Æren vil — Det er Drivefiæren i min Maskine — Du kan ikke giøre noget uden at spørge Kierligheden til Raads og jeg in-

tet

tet uden at raadføre mig med Æren — Vi kan altsaa begge intet udrette for os selv, dette tænker jeg dog vel ogsaa er et Tilfælde.

Julius. Har man nogensinde hørt saa ubilligt at sammenligne den første Drive-Fieder i den Menneskelige Natur med nogle Daarers Griller!

Guido. Nogle Daarers. — Du raser — Jeg foragter dig, Hvor dybt staaer du under mig! Jeg holder det for en Svaghed, at jeg bliver rørt ved Taarer — Men til denne Grad af min Svaghed er din Dyd endnu ikke eengang stegen.

Julius. Det har aldtid været din Feil at dømme om Følelser, som du ikke kiender.

Guido. Og derhos aldtid at sluddre om Dyd ved hvert tredie Ord — Jeg troer, naar du er ved dine Ønskers Maal, og seer din Fader paa Liig-Baaren, saa vil du i stædet for at hvile efter giort Arbeide endnu underrette Liigbærerne hvad Dyd er og hvad den ikke er. —

Julius. Hvor har jeg ikke taget Feil! Er du ikke allerede kommen i din sædvanlige Tone?

Guido. Du stoler paa hans Død, kan du nægte det, troer du ikke at jeg jo meget vel seer, at du da vil føre Pigen ud af Klosteret? Det er sandt da bliver du Fyrste af Tarent og jeg intet — uden en Mand — Men din spæde lille Hierne kunde gaae i stykker, naar du saa livagtig tænkte alt hvad en Mand formaaer. — Gud skee Lov der gives Sværd og jeg har en Arm — en Arm der endnu, om det

kommer an paa, kan udrive et Fruentimmer af en forkielet Stakkels Arm — roelig skal du ikke besidde hende. Jeg vil giøre et Forbund med min Faders Geist, som skal tude ved din Seng.

Julius. Jeg gider ligesaalidt som vores Fader høre dig tale i Affect, om hvad du vil giøre, (Han gaaer bort.)

Fierde Optrin.

Guido.

Guido. Got, Vil du have en evig Krig, saa kan du faae den, min Plan bliver dog, som den er lagt — Jeg er født til Krigen, Der bliver intet andet af end at jeg tager Blankas Navn til Feldtskriig — Men Julius din Plan skal blive forandret, du skal ey roelig henspøge dit Liv med hende — Frygt for din Medbeiler skal altid forsølge dig — Jeg vil sætte dig en Erindring i Sielen, som skal stedse raabe til dig "Guido", raabe klarere "Guido" end en Fader-Morders Samvittighed, Morder! Enhver Tanke i dig vil jeg stemple med mit Navn og naar du seer Blanka saa skal du ikke tænke paa hende men paa mig. — Midt i Eders Omfavnelser skal mit Billede pludselig opstige i Eders Siel. Eders Kysse skal zittre paa Eders Læber, som Duen, over hvis Hoved Høgen svæver, om Natten skal du i Drømme see, hvorledes jeg fører hende bort fra dig, og fare op saa forskrækket, at Blanka skal glide ud af dine Arme, vaagne op og skrige Guido, (Han gaaer bort.)

Femte

Femte Optrin.

Aspermonte. Julius.

Aspermonte. (træder ind) Jeg tør ei tabe ham af Syne nogen Minut i denne Maaned — Og hvor er ei en Maaned for kort til at bringe en forrykt Indbildning i Orden — Og dog kunde jeg neppe erholde denne Opsættelse. — Det er endnu det Beste, at jeg veed den Vei, som jeg skal gaae. Hans Fornuft er ei mere nogen upartisk Dommer, jeg maae appellere til hans Hierte.

Julius. (kommer hastig ind.) Got, at jeg træffer dem her, Aspermonte, skaf mig nogle paalidelige Folk og et Skib, skynd dem, jeg gaaer endnu i Asten herfra med Blanka.

Aspermonte. Prinds. —

Julius. Ingen Lovtaler Aspermonte, om viise Fyrster og berømmelige Regentere — Jeg er træt af dem — De kunde byde mig den udødelige Berømmelse, som havde Umaalelighed til Grændse og Stiernerne til Reise-Selskab — Jeg gaaer med Blanka — Intet videre! Min Broder har Ret. Jeg har sladdret, da jeg burde handle.

Aspermonte. Er denne Maaned allerede igien forbi og har de ingen Fader mere?

Julius. Jeg har sagt dem det — Dog jeg vil endnu engang bryde mit Forsæt ei at tænke mere paa denne Sag. Veed de vel jeg har seet min Fader græde, og disse Taare har ey giort mit Forsæt vaklende — Sandelig der feilte uendelig lidt deri, men

uendelig

uendelig lidet er her nok — Det er unyttigt at vente denne Maaned ud, hvad kan der i denne Maaned, ja hvad kan i mit heele Liv giøre min Plan vaklende naar min Faders Taarer ei har kundet giøre det?

Aspermonte. Dette vilde jeg ikke paastaae saa dristig.

Julius. Hør mig heel ud, de skal ikke dømme efter mine enkelte Grunde men efter alle tilsammentagne — Guido har aabnet mig en Udsigt i min Siel, som jeg skielver for. Jeg vil tilstaae dette for dem — i det Øieblik da den Tanke forlod mig at bortføre Blanka i Dag — opsatte jeg dette blot indtil min Faders Død i en Tid i hvilken mine Tanker ikke skulde trænge et Skridt videre frem, end mine Ønsker: — Gud jeg kan ikke indholde denne Forestilling at vente min Lykke ved min Faders Død — Og naar det falder mig ind — Ak de veed det jeg har aldrig rørt den Streng — at min Fader lod bringe Blanka i Kloster — Jeg maae herfra, jeg maae herfra, for at give min Fader den ti børlige Ære.

Aspermonte. Jeg elsker disse dydige Grunde, men de overbevise mig ikke.

Julius. Og dersom jeg ikke udriver Blanka af hendes Fængsel, saa giør Guido det — Han har lovet det og man kan bygge paa hans Ord — Aspermonte jeg skielver for den Forestilling, at denne min Faders Sal kunde dryppe af hans Sønners Blod.

Aspermonte. Men under alt dette synes mig at Faren ei endnu er saa nær, at de jo endnu kan bie nogen Tid.

Julius.

Julius. Saa, skal jeg endnu længer see det an, at disse Fuldkommenheder skal falme i et Kloster, at Smerte skal hver Dag berøve hende nye Behagelighed, nye Yndighed, ligesom Stormen et Træes Blomster! Skal hun endnu sukke længer over mig og skiule det af Ædelmodighed, at hun giør det for mig! O! jo sagtere disse skiulte Sukke ere i Justines Kloster, desto lydeligere skrige de i Hevnens Øre. — Umenneske, af din Koldsindighed seer jeg at du vil forlade mig. Hvad: Sagde jeg dog ikke sandt: Fyrsterne har ingen Venner — Got saa gaaer jeg alene.

Aspermonte. Jeg gaaer med dem.

Julius. (omfavner Ham.) O saa ømt har de aldrig trykket mig til deres Bryst — Jeg føler allerede, at jeg ikke er Fyrste meer.

Aspermonte. Saa vil jeg nu gaae hen for at besørge vore Sager — Forglem ikke deres Kostbarheder, de maae for den tilkommende Tid sørge for deres Underholdning — Men hvor agter de dem hen?

Julius. Det overlader jeg dem.

Aspermonte. Jeg har en Ven i en langtbortliggende Krog i Tydskland, som gierne tager imod os.

Julius. Tydskland være da Kierlighedens Fristad. — Skynd dem. Jeg vil imidlertid ride ud og sige disse faderlige Egne farvel. —

Siette Optrin.

Blankas Celle.

Blanka. (Sidder ved et Bord, hvorpaa der ligge nogle Bøger og andre Gudelige Sager. Hun læser i en Foliant.)

Jeg kan ikke længer, min Andagt er Synd. Julius! Altid ved den tredie Tanke dit Billede (lukker Bogen til og staar op) og denne Forandring af Morgen- og Aften-Andagt, af Begierlighed og Fortrydelse, dette er det hvad de kalde Liv og Ungdom, Livets Foraar? Gud, Hvad bringer min Siel til Roelighed og foreener disse Følelser, hvoraf den eene strider imod den anden, og disse Tanker, hvoraf den eene overbeviser den anden for at være Løgn. (Pause) Intet uden Døden og endnu Julius min kiereste Tanke — I Glædens Dage tænkte jeg anderledes — Jeg tænkte, Døden forandrer ikke Kierlighed — Jeg har aldrig følt min Udødelighed saa stærkt, som i Julius's Arme, jeg følede at min Kierlighed er evig, altsaa tænkte jeg maae ogsaa min Siel være det; Men nu da jeg kiender dens Smerter — Han skal ikke lukke mit matte Øie til. — Nei, Nei, Kierligheden døer (hun læser nogle Øieblikke og lukker derpaa Bogen hastig til) Ak jeg har jo allerede engang følt Andagtens Henrykkelse; Den saavelsom Kierlighed er den første Følelse i vor Natur. Og ere de ikke beslegtede, adskillige Sange satte til en Melodie? — Jeg troede mig allerede saa stærk, at have Jorden under

mine

mine Fødder — Hans Billede! Hans Billede! Jeg sank gandske tilbage og saae med Forskrækkelse, at jeg neppe veeg et Skridt. — Stakkels Blanka (hun græder.)

Syvende Optrin.

Abbedinden. Blanka.

Abbedinden. (kommer ind) God Aften Søster, hvad bestiller du?

Blanka. Jeg græder.

Abbedinden. Overiil dig ikke, du behøver endnu i lang Tiid Taarer.

Blanka. Endnu i lang Tiid? men ere Taarer ey imod vort Løfte?

Abbedinden. Det haaber jeg ikke. Kun Gierninger ikke Følelser kan den svage dødelige love.

Blanka. Got, jeg er et Fruentimmer, og er jeg ikke da hvad jeg skal være? Jeg misunder ingen Helgene, under dem deres Glands, og deres Palmer, deres Billeder med Engle oven over, staae aldtid paa Altere og blive baarne i Procession, deres Underværker maae opfylde heele Bøger. — Vær forsikkret Abbedinde, ingen af disse Fruentimmer har elsket, som jeg. Ellers havde vi kun en Legende om hver — hun døde af Kierlighods Smerter.

Abbedinden. Du har ret. En Helgen er blot en skiøn Forvildelse i Naturen.

Blanka. Jeg maae altsaa græde — Fra i Dag af er jeg mindre ulykkelig.

Abed-

Abbedinden. Men holdt Maade mit Barn, man kan adsprede sine Tanker.

Blanka. Adsprede sine Tanker? — Min Siæl er ikke skabt til Adspredelse, endog da jeg endnu levede havde jeg kun en Tanke — Hvad skal adsprede mig? Selv i den Tanke, som langt fra syntes at være Andagt ligger Julius skiult og Evighedens Betragtning — Evigheden er jo Kierlighedens Varighed. Seer de hvorledes Maanen skinner; de forestiller dem, at det er en lysende Verden — Jeg seer blot i den et Vidne om mit første Kys — Et Mindes-Mærke om min Kierlighed, som man ey saa let skal skille mig ved — Vær hilset kiære Maane!

Abbedinden. Ja ogsaa Ricardo (Hun trykker Blankas Haand. Pause.)

Blanka. Hvor længe græder her et forelsket Fruentimmer, førend det sidste Haab døer, det paa den længst fraliggende Muelighed byggede Haab?

Abbedinden. Haabet døer aldrig men vel Pigen.

Blanka. Har de Exempler derpaa? (omfavner Abbedinden) Nævn mig dem, førend Dagen bryder frem, vil jeg pryde deres Grav med Roser, Tusindfryder og mine Taarer.

Abbedinden. Spar deres Roser og Taarer — Du kan maaskee snart bruge dem til min Grav.

Blanka. Ney Abbedinde, deres Taarer og Roser for mig, jeg vil giøre et Forbund med Døden at udfinde Piinsler for mig — Saadanne Sukke skal aldrig disse Muure have hørt, Augustin skal tilstaae

at

at hans Regler er Svagheder; Helgene ved mig forsonet med Kierlighed skal bortvende af Medlidenhed deres Ansigt ligesom Martyrer ved Beskiemmelse.

Abbedinden. Datter, din Indbildning bliver uregierlig.

Blanka. Roser og Taarer for mig, den saa nedbøiede Natur skal dog engang tilsidst brække.

Abbedinden. Kom det er Tiid til Bøn, vi ere desuden altiid de sidste i Choret.

Blanka. Ha! naar nu den frie Siel svæver første Gang over den høie Kuppel — Jeg har Aarhundrede nødig førend jeg igien kan føle Glæde især uendelig Glæde — Og Abbedinde, naar du bringer mine Been det lovede Offer og du hører en sagte Hvislen, saa tænk at det héder paa jordisk: Søster, snart Roser og Taarer for dig.

Abbedinden. (I det hun gaar ud.) Ak saadanne Klager hørte denne Hvælving for mange Aarhundrede siden.

Fierde Handling.

Første Optrin.

(Et Værelse paa Slottet.)

Julius. Forladt for evig, for evig! Havde jeg nogen Tiid forudseet at denne Følelse var saa stærk;

men hidindtil har jeg kun tænkt paa min Foreening med Blanka og ikke paa en Skilsmisse med en Fader og et Fædreneland. At forlade en Fader ved Gravens Bredde. — Hvor vil han værs bekymret førend han erfarer min Skiebne, og naar han da erfarer den, er han lykkeligere, end naar han tilbytter sig en vis Bedrøvelse for en uvis Angest? Aldrig at see dig igien Tarent, aldrig see Solen her skinne klarere og Blomsterne at groe friskere, end paa et hvert andet Sted? Og i Fornøielser over min Tilbagekomst den beste Frembringelse i mit Fødeland, for eder skal jeg være død — Aldrig høre Skibsfolkenes Glæderaab, naar de igien see disse deres Fædres Kyster — Aldrig see igien Taarnene i Tarent glimre i en Sommer-Aften og give min Hest stærkere af Sporene. Aldrig skal jeg see igien i denne Sal forsamlet ved et Bord alt det som jeg elskede; aldrig høre mere min Fader sige, Gud velsigne eder mine Børn! og alle disse Baand som jeg tildeels bar, førend jeg traadde ind i Verden, sønderriver jeg for et Fruentimmers Skyld — For et dødeligt Fruentimmers Skyld — Ney ikke for et dødeligt Fruentimmer, for dig Blanka, du er mig Fædreneland, Fader, Moder, Broder og Ven!

Andet Optrin.

Julius. Aspermonte.

Julius. Hvor gaaer det Aspermonte?

Asper-

Aspermonte. Alle Anstalter ere bragte i Rigtighed og den opgaaende Soel maae finde os paa Havet.

Julius. Og hvorledes er deres Plan?

Aspermonte. Jeg har bragt tyve bevæbnede sammen og dem tænker jeg at dele i to Hobe — Med den ene falder vi ind i Klosteret og forsikkrer os hendes Person — Den anden skal vente paa os med vort Reisetøy ved Havedøren — Et Skib ligger færdig og Vinden er fortræffelig. —

Julius. Men har de ogsaa sørget vel for Blankas Beqvemmelighed?

Aspermonte. Ja som om hun var min Kiereste.

Julius. Jeg takker dem, men kiere Aspermonte, jeg har aldrig følet saa stærk som nu, hvad et Fædreneland er.

Aspermonte. Prinds, endnu er det Tid — Forlad ikke Tarent, naar de ikke fornøiet kan forlade det.

Julius. Jeg forlader det, som en Viis forlader Livet, gierne, men en uvilkaarlig Gysen opstaaer hos mig og denne staaer ikke i min Magt.

Aspermonte. Har de giort dem en Tour til Hest?

Julius. Ja, og disse melancholske Følelser ere just Frugten deraf. Jeg har dybt indpræget hos mig Billedet af disse omliggende Egne; det er saa behageligt langtfraværende at giennemløbe de faderlige Egne i Tankerne. — Det skal være Hovedma-

terien for mine tilkommende sværmerske Aftener. Og jeg forsikkrer dem, der er ingen Bæk, ingen Høy, som jo er bleven mig mærkværdig ved en lille Begivenhed fra min Barndom eller Ungdom — Virkelig kun ved smaa Begivenheder, men hvis Erindring er kostbarere for den Mand, som de angaae, end en Verdens Historie.

Aspermonte. De har dog formodentlig glemt den lille Citron-Skov, hvori de saae Blanka første Gang, og hvori de saa ofte drømmede.

Julius. Hvor kunde jeg det Aspermonte, hvor kunde jeg det? Jeg har henbragt i den endnu nogle ubetalelige Minuter, og kunde jeg bringe noget med mig fra denne Egn, saa skulde det være denne Skov. Tilsidst besøgte jeg endnu mine Fædres Grav — Et sandt Billede paa Fyrsternes Stand tænkte jeg, da jeg saae Sølv-Kisterne og de forraadnede Faner — Hos dem er alle Ting ligesom i enhver anden Stand, det Flitterguld undtagen, som hænger omkring alt det, som angaaer dem. Denne Haandfuld Støv i denne Kiste forhen den store Theodorik elskede Hovedskallen i hiin tilforn den skiønne Agnese — Kan de dog nu sove rolig, uden at en Kammerherre behøver at hviske i Forgemakket, tys! Denne qvælende Dunst er ligesom den Dunst der opkommer fra en Betlers Grav, og ingen Hykler kan sige, at den lugter yndig. Raadner ikke Theodoriks Hund ligesaavel som Theodorik selv, omendskiønt der ikke ligger noget forrustet Sværd og Zepter paa hans Grav — Hm —

tænkte

tænkte jeg, jeg skal ogsaa forraadne, omendskiønt det ikke skeer i en Arve-Begravelse.

Aspermonte. Deres Anmærkninger ere rigtige, men just ved den samme Leilighed kan man ogsaa giøre andre, som ere ligesaa rigtige — Lad de Fyrsterne i deres Stand beholde deres Glimmer — Er det da den, som deres store Siæle er skabt for? De foragter ikke de Stænder, som ikke have dette Glimmer, thi det er kun en Bisag. Godt, i den Stand, som fører dem med sig, er det ogsaa en Bisag. — Julius, de er bestemt at legge Grundvold til mange tusendes Lyksalighed, og deres gandske Øyemeed skal nu være et eneste Fruentimmers Fornøyelse og Tidsfordriv?

Julius. De giør mig vred Aspermonte — Dog tael, jeg er jo ingen Fyrste meer.

Aspermonte. Ogsaa paa denne Maade vil jeg vise dem, at en Fyrste kan have Venner. Eftertænk endnu engang det Bytte, en Fader og et Fædreneland for et Fruentimmer!

Julius. Jeg er som en standhaftig paa Pinebænken, deres Forestillinger kan qvæle mig, men ikke overvinde min Beslutning — De har Ret; jeg opofrer for hende Fader og Fædreneland, men er Blanka et mindre ædelt Offer værdig? — Naar jeg taber disse dyrebare Ting for hende, saa vil det forekomme mig, som om hun smeltede tilsammen med dem — Jeg vil elske i hende min Fader og mit Fædreneland, jeg er misundelig paa min egen Kierlighed;

lighed; intet skal mere dele den, alt hvad min hele Natur kan frembringe af Tilbøieligheder til udvortes Ting, skal tilhøre hende.

Aspermonte. Endnu en Forestilling, Prinds, dersom de blot ikke giorde deres Folks Lykke, saa var de at undskylde, men de giør dets Ulykke. I Følge deres Beslutning er Guido Landets tilkommende Regent.

Julius. Jeg reiser bort — Maaskee de har forandret deres Beslutning?

Aspermonte. Nei Prinds, dersom de vedbliver deres Beslutning — Saa følger jeg med.

Julius. Og hvor treffe vi hverandre i Aften?

Aspermonte. Klokken elleve ved Eleonoræ Kirke. — Jeg sender dem endnu førend den Tid nogle Klæder for dermed at giøre dem ukiendelig.

Julius. Endnu har jeg en haard Pust tilbage, at tage Afsked med min Fader — Betænk at tage Afsked med ham for evig, uden at han veed det. Seer de vel, saa vist kan jeg forsikkre dem om min Beslutnings Uryggelighed, at jeg ikke skyer denne Sammenkomst, naar jeg tænker paa den — men den vil ryste mit gandske Væsen.

Aspermonte. Fat Mod, han kommer; jeg kan ey taale at see ham. (Han gaaer bort.)

Julius. Himmel hielp mig nu og i min Dødstime.

Tredie

Tredie Optrin.

Fyrsten. Julius. (det hele Optrin igiennem meget dybsindig.)

Fyrsten. Endnu stedse denne sørgende Mine, Julius? — Har du dog ikke i Dag et glad Dickast tilovers for din Fader paa hans Fødselsdag? Dog nok om dette, jeg beder dig om Forladelse, om jeg før har talt for heftig imod dig.

Julius. (I det han langsom griber efter sin Faders Haand) Min Fader —

Fyrsten. O mit Hierte smelter, naar jeg kun seer dig. Hos mig ere de Dage forbi, hvor jeg giorde Udkast, og Ungdommens Tid er løbet hen, i hvilke der laae i et Ønske tusende andre, ligesom der udi et Sædekorn slumrer en tilkommende Skov. See her er ei at haabe nogen Fremtid for mig. Kun at see dig lykkelig og stor er mit eneste Ønske. (Pause) Julius ietag mig ikke denne yndige Udsigt, at du i sin Tid overgiver mine Borgeres Velsignelser, som jeg efterlader dig, forøget til dine Efterfølgere og at Hiertet paa de tilkommende Fyrster af Tarent maae slaae ved det Navn af Iver for at efterfølge dig. Giør ikke denne Tanke dig drukken af Glæde, at andre skal hædle ædelt ved at efterligne dine Bedrifter, og at dine Børn blive berømte og antændte ved dit Eftermæle, ligesom en Ild antænder andre uden selv at gaae ud. (Pause: Julius staaer dybsindig, Fyrsten omfavner ham) Bort med denne sørgelige

Mine, du Førstefødde af min Kierlighed, som giorde mig min Gemalinde endnu mere elskværdig og som udstammede først det Ord Fader — Min Førstefødde, til hvem jeg giemmer min beste Velsignelse.

Julius. O min Fader, giv mig nu denne Velsignelse. —

Fyrsten. (legger ham Haanden paa Hovedet.) Vær viis!

Julius. (kysser hans Haand med Hæftighed og gaaer ud.)

Fyrsten. O min Søn, hvorfor flyer du din Faders Aasyn?

Fierde Optrin.

Fyrsten. Erkebiskoppen.

Fyrsten. Gud — Dog jeg vil tvinge mig. Jeg har giort meget i Dag, lidt meget og som jeg troer, fortient en fornøiet Aften, naar jeg kun kunde have den. (Erkebiskoppen træder ind.) Broder jeg er i en Lune, som just skikker sig til en Fødselsdag. Mine Følelser ere saa melankolske høitidelige. Lad os drikke en Flaske Viin tilsammen.

Erkebiskoppen. Ligesom du vil.

Fyrsten. I dette Lune viser Viinet, at den er en Gave af Himmelen. Da knytter den de tvende beste Flipper sammen, som Sorg og Glæde har. (Imidlertid bringer en Opvarter en Flaske og Glas.) Hør, Thomas, sæt dette Bord lige over for Anchises og Æneas Billede. (De sætte sig ned.) Her

Broder

Broder har jeg havt mine fornøieligste Timer, kommer du endnu ihu, hvorledes min Fader slog mig til Ridder under dette Billede?

Erkebiskoppen. Ja, som om det var skeedt i Dag. Jeg bad siden min Fader ogsaa om et Sverd, men han gav mig den Bog hvorpaa du havde soret og sagde, at denne var en geistlig Mands Sverd.

Fyrsten. (som endnu bestandig betragter Billedet.) Den Tid lignede jeg endnu temmelig Ascanius; men nu Anchises! snart skal jeg vaagne op og sige, sandelig jeg drømte jeg var Fyrste af Tarent — (Han skienker i) naar jeg kun ikke opvaagner med Skræk!

Erkebiskoppen. Vort Huses og vort Folkes Vel — (de drikke) Du sørger for meget, oversee nu dit Dags Arbeide. Om Aftenen lugter alting, hvad man har plantet, yndigst, hvad kommer Natten dig ved?

Fyrsten. Ak mine Sønner!

Erkebiskoppen. Forlad min Broder, fra den Tid af, da du endnu lignede Ascanius har du indtil nu sørget for meget. Og see dig nu engang om, er det Liv ikke værdt at misunde?

Fyrsten. — Hidindtil har Du Ret.

Erkebiskoppen. Har du ikke giort dine Undersaattere lykkelige og det uden Opsigt, uden voldsomme Statsomveltninger, ved et simpelt Liv, hvori næsten enhver Dag var som den anden? Faa af dine Gierninger lade sig male, men om dit gandske Liv lod sig male? (De drikke.)

Fyrsten. Giør mig ikke stolt. Jeg veed bedst, hvorledes mine Gierninger ere blegnede i Sammenligning mod mine Udkast.

Erkebiskoppen. Vist ligger der høiere Skiønhed i vor Hierne end i vore Gierninger, men dette uagtet kan du være tilfreds. Troer du at vor lille Høitidelighed er den eneste her i Landet? Enhver Bonde sparer sin Høne til den Dag; jeg veed de gamle snakkede engang ved saadant Maaltid om dig saaledes, et Barn spurgte, hvem er vel Fyrsten? Hans Moder vidste kun at svare ham, han er det for mange Tusende, som din Fader er for mig og dig.

Fyrsten. Jeg takker Himmelen som gav mig et saa lidet Land, at mine Regierings Forretninger ere huuslige Glæder. Troer du Broder, at mit indvortes Huus engang vil giøre mig saa stor Glæde som det udvortes?

Erkebiskoppen. Gandske vist.

Fyrsten. Nu vil jeg da være ret glad i Aften, forglemme at jeg er Fader — Himmel — Kort jeg vil være glad. O naar jeg kun kunde igien høitidelig holde min tilkommende Fødselsfest iblant mine Børn — Og Cecilia var Julius Gemalinde! den Pige er min Afgud — Broder min sinule Klogskab koster mig syv og halvfierdesindstyve Aar, og naar du tager en Dag fra dem, saa borttager du mig et Stykke fra hiin. Og hos denne atten Aars Pige blomstre Viisdom og Skiønhed i en og den samme Morgen; forskiellige Himmelegnes Vexter, saa nær i et Beed, at deres

Farver

Farver spille ind i hinanden. Og hendes Beskeedenhed — disse elskværdige Blomster skyer Solens Straaler, og udaande deres sødeste Lugt i Skyggen — Hvor maae ey et ungt Menneske, som har seet hende, faae Ekkel for de Fruentimmer, hos hvilke Sminke og en smule Vittighed staae i det skammeligste Forbund.

Erkebiskoppen. Broder, du declamerer, er du Ascanius eller Ankises?

Fyrsten. Naar kun Julius følte disse Yndigheder — Der er endnu noget i Flasken, lad os drikke dette paa et Valsprog, som sømmer sig for gamle Mænd — paa en berømmelig Ende. (De drikke.)

Femte Optrin.

(En Gade noget fra Justines Kloster.)

Guido. En Betient. (Begge maskerede.)

Guido. (tager Masken af) Hvoraf kan du paastaae dette?

Betienten. Gandske vist naadige Herre, de kan endnu ikke være her, deres Hr. Broder gik neppe fem Minuter fra Slottet førend vi.

Guido. O derfor agtede den Knegt saa lidet paa mine Forsikkringer — Jeg skulde være intet hos Blanka — ikke engang en Medbeyler, ikke engang en Folie, for at forhøie hendes Glands. Men ved Himmelen! See der det hans Bande, som trækker hist frem i Justines Gade?

Betienten.

Betienten. Ja, naadige Herre.

Guido. Lad os træde lidt tilside, og understaae du dig ikke at røre en Finger. — Jeg vil allene saaledes behandle dem, at ingen skal herefter see mit Ansigt uden at blive rød, fra Julius af indtil den Dreng, som bærer Fakkelen.

Siette Optrin.

Julius. Aspermonte (med nogle bevæbnede, alle maskerede.)

Aspermonte. Lad os bie her — en bedre Aften kunde vi ikke faae, hvilket deiligt Maaneskin.

Julius. Fortræffeligt, og jeg har aldrig hørt Nattergalen slaae ømmere eller Faarekyllingen qvidbre behageligere.

Aspermonte. De har endnu heller ikke hørt deres Brudesang.

Julius. Og dog hører jeg den ikke uden noget angest, snarere med en Bruds urolige Længsel, end med en Brudgoms fyrige Henrykkelse.

Aspermonte. Fat kun Mod.

Julius. Mit Mod kommer nok tilbage, naar kun Fare og Tumult indfinder sig.

Aspermonte. Seer de, der er endnu Lys i Kirken, Nonnerne holde deres sidste Aftenbøn. —

Julius. Ak Blanka har ogsaa bedet for mig— Mit Navn hørt i Himmelen af Blankas Stemme, hvad for en Forestilling!

En

En af de bevæbnede. Seer de den Raquet — hist over Kirkegaards Muren?

Aspermonte. Hvor? Ja der, saa er Philip allerede med de andre ved Havedørren, en Pistol, Thomas — Man kunde snart lukke Dørren i, naar man saae os trække op saa bevæbnede. Jeg vil gaae i Forveyen allene og forsikkre mig Dørvogteren. —

Julius. Giør kun det.

(Aspermonte gaaer nogle Skridt frem.)

Guido. (som springer hen imod ham med en nøgen Dolk) Holdt. Saa let bortfører man ikke Guidos Kiæreste.

Aspermonte. Er det en Fyrstes eller Bandites Stemme?

Guido. (river Masken af) Hvad? — Bandit?

Julius. (som kommer nærmere tilligemed de øvrige) Vær rolig Broder — Du kan ikke hindre mig — Marcellus, Æmilius holder Hellebarderne for ham —

Guido. Holde mig? Guido af Tarent. (Han støder Dolken i Julius)

Julius. (i det han falder) Blanka.

Aspermonte. (kaster sig hen paa det døde Legeme) Julius, Julius, kom til Live igien.

Guido. Saa haardt skal Himmelen ikke straffe mig.

Aspermonte. (skriger det døde Legeme i Øret) Blanka, Blanka? (springer op igien) Hører han ikke dette, saa hører han aldirg noget mere. (kaster sig ned igien paa det døde Legeme) Guido.

Guido. Nu døde han først — Thi først nu foer Broder-Morderens Forbandelse igiennem mine Been — Seer i ikke Tegnet paa min Pande, at ingen maae dræbe mig? Aspermonte, Forbandelse over mig og dig.

Aspermonte. (vender sig om) Behold din Forbandelse for dig selv, jeg skal nok bande mig.

Guido. Nu saa gid den udeelte Forbandelse blive udgydet over mig, og at ingen Lynild ledsager den. (han gaaer ud)

Aspermonte. (efter nogen Stilstand) Ak det var din Dødssang (springer op og tager Guidos blodige Dolk) Der Thomas bring denne til den gamle og spørg ham om det er hans og hans Søns Blod. Men i alt dette er han dog en gammel Mand — Dog jeg kan jo giøre mig selv til en gammel Mand. (han trækker Kaarden) Marcellus før min Hest hid.

Marcellus. Hvorhen naadige Herre!

Aspermonte. Saaledes spørger en Dømer — Til Ungern at døe for de Vantroendes Sværd.

Femte Handling.

Første Optrin.

Galleriet paa Slottet med faae Lys udi. Bagest i Grunden ligger Julius Liig paa en Seng bedækket med et Klæde. Et Bord med nogle Lys.

Fyrsten. En Læge.

Fyrsten. Ingen Hielp! Ingen Hielp! Gud! Kiere Doctor, et ungt Menneskes Natur er stærk

og min halvfierdsindstyveaarige Dyd er ogsaa stærk.

Lægen. Ak naadige Herre!

Fyrsten. Hielper da intet? Intet i Himmelen og paa Jorden? Ingen Urt, ingen Balsom, ikke en gammel Mands Liv, ikke en Faders Blod. Kiere Doctor, nu troer jeg paa Sympathie og Underværker og alt —

Lægen. Min Kunst har Ende.

Fyrsten. Ak hvor er det tungt at troe sin egen Ulykke, endnu taler en indvortes Stemme saa tydelig derimod, Samvittighedens Stemme naar jeg kun kiender den.

Lægen. Vist nok lader Indbildningen sig ikke saa let overtale, at en Lynild har i et Øieblik forteret den saa længe forventede Høst —

Fyrsten. Og forvandlet Ageren til en Klippe! thi jeg skal ikke længer bære nogen Glæde — Godt! jeg er Dommer. — Altsaa ingen Hielp Hr. Doctor?

Lægen. For Prindsen ikke, men for dem — Kom naadige Herre.

Fyrsten. For mig? — Mig kan de hielpe og ikke min Søn? — Gaae bort, deres hele Kunst er Bedragerie — (i Hidsighed) Gaae! (Lægen gaaer ud)

Andet Optrin.

Fyrsten.

Fyrsten. Jeg havde dog ikke tænkt, at der i det smule Liv jeg har tilovers var noget bittrere end Døden!

Døden! (Han tager Klædet fra Julius Ansigt) min Søn, min Søn! — Saa længe var jeg Fader, og maatte først blive uden Børn for at faae at vide hvad en Fader er. — Der ligge nu mine behagelige Udkast — I dine Børn tænkte jeg lever du endnu længe, dette søde faderlige Baand, tænkte jeg, bliver altid en Slægt med den anden og forbinder mig med den sidde Efterslægt - Ja Efterslægt uden Børn, uden at begrædes skal jeg døe! Hvem vil beklage mig? — En Fremmed trykker mig ligegyldig Øinene til, siger i det høieste, Gud være hans arme Siæl naadig, og legger sig rolig at sove — Holder en Hofmand det Umagen værdt at græde for sig selv over den sidste af en Stamme? Og om jeg end forud leyede Klager og betalte Sukke, skulde de ikke holde mig et Ord deraf. — Skammelig, skammelig er du falden! (Han tager det afdøde Legemes Haand og ryster den) men jeg lover dig Hevn — Hvad smiler du Julius? Frygt intet af den faderlige Kierlighed — Din Morder er ikke min Søn, min Gemalinde var en Egteskabsbryder og hans Fader en Spitsbube — Hvad, er din Haand saa kold — men ligesaa kold vil jeg ofre ham til dig — At hans kogende Blod skal syde paa min Haand som paa Jis! — Men er dette en Dommers Tone? — Jeg maae endnu mere afkiøle mig — endnu en Spadseregang under Ulmetræerne.

Tredie.

Tredie Optrin.

Blanka.

Blanka. (løber ind med udslaget Haar) Hvorhen, hvorhen har man baaret dig! (tager Klædet af og kaster sig over det døde Legeme) Julius, Julius, Ak han er død, Forbandelse over mig, jeg er hans Morder, (Pause) Julius, Julius, ak, kunde jeg kun tilsammentrykke min Smerte i et Skrig, da maatte han, da maatte han vaagne op — Hvorfor er jeg død, hvorfor er jeg død? O kunde dog alt det, som er til, blive til intet — (kaster sig igien over det døde Legeme; (Pause) hun raaber igien med en mindre Hæftighed) Julius, Julius, naar giver du mig min Rosenkrands igien til min beste Bryllups Prydelse? Men jeg, ja jeg vil ogsaa have et Tegn af din nu værende Stand (trækker en Kniv frem, tager fat paa en af Julius Haarlokker for at skiære den af, men falder paa nye igien over det døde Legeme) Jeg din Morder, jeg din Morder, (Pause) Fat Mod Blanka! Du har allerede gandske udtømmet Lidelsernes Kalk, hvad du nu smager er dens Bærme — Fortvivlelse (hun skiærer en Haarlokke af og vikler den om sin Finger) dette er den Forlovelses Ring som jeg vil give min Smerte, ikke at skille mig fra den, uden naar Døden skiller os ad — Er denne Straf tilstrækkelig for en Morder — O jeg vil giøre hvad jeg kan — Her aflegger jeg for dig et Løfte om bestandig at lide (hun kysser ham) Her har du al min

Glæde (hun kysser ham) her har du min hele Lykke— Tag imod den Julius —Jeg hans Morder, Jeg hans Morder—Forgieves lader jeg Spitsen af denne Tanke falde paa min Siæl, Døden forstaaer ikke dens Vink.

Fierde Optrin.

Blanka. Cecilia.

Cecilia. Er du her Blanka!

Blanka. Lad mig være, lad mig være! er du kommen for at berøve mig min Smerte, i Sandhed ikke, i Sandhed ikke. Dette er for nærværende Tid mit kiereste, nu har jeg ingen Medbeyler meer.

Cecilia. Jeg er ikke kommen for at trøste dig— Jeg er ikke noget Bud fra Himmelen.

Blanka. Hans Morder, hans Morder! (seer dybsindig paa det det døde Legeme)

Cecilia. Jeg beder dig, betænk Blanka, hvad Fortvivlelse er, kom med mig — Lad din Smerte blive Smerte, endogsaa jeg, jeg kan ikke taale at see dette Legeme.

Blanka. (som stedse stirrer paa hans Legeme med en rolig Stemme) O Mennesket gaaer saaledes hen over Jorden, uden at efterlade sig et Spor, ligesom Smil i et Ansigt eller en Fugls Sang i Skoven!

Cecilia. Stakkels ulykkelige Skabning—

Blanka. See der ligger han i Jordens Skiød Soel og Maane gaae hen over ham i deres evige Cirkeldans, aabne og slutte det frugtbare Aar; og

han

han veed ikke, at det Hierte, som elskede mig bliver Støv, ikke beqvem til noget mere, end at blive vaad af Regn og tørret igien af Solen —

Cecilia. Den gandske Julius er død.

Blanka. Kiender du denne Haarlokke?

Cecilia. Det synes at være Julius — Men jeg beder dig, hvorfor ruller du Øinene saa vildt om i Hovedet?

Blanka. (i en munter Tone) Hvem du endogsaa er min kiere Pige, da glæd dig med mig. I Dag, i Dag er endelig min Forbindelses Dag — O hvor er mine forrige Smerter mig kiere!

Cecilia. Hielp milde Himmel! hun har tabt Forstanden.

Blanka. Men see det er allerede Midnat, alting venter og Julius kommer ikke — Jeg beder dig, hvorfor blive Bryllups Giesterne saa blege? See Forskrekkelse reiser Haarene op paa mit Hoved, saaledes, at deres Spidse støde Brudekrandsen deraf — Jeg ulykkelige Brud, der bringe de Julius Legeme. (hun viser hen paa hans Legeme)

Cecilia. (beængstet) Kiender du mig ikke Blanka? End om den Gamle finder hende her; kom med mig Blanka!

Blanka. Mærk paa mine Ord Pige, thi jeg taler Sandhed, Menneskeslægten skal aldrig luddøe, men iblandt Tusende kiender neppe Een, hvad Kierlighed er.

Cecilia. O jeg tænkte nok, at hendes Rolighed bedrog mig. Kierlighed. —

Blanka. Hielp, Hielp — det Uhyre som hvert Øieblik forandrer sin Skikkelse, opsluger mig! See i hvilke grusomme Bugter det hvirvler sine Muskler — En Leopard — Tiger — Biørn (skrigende) Guido!

Cecilia. Jeg beder dig mit Barn gaae med mig!

Blanka. (som synker i Cecilias Arme) Kiere Cecilia, det er en stor Ulykke at tabe sin Forstand.

Cecilia. Gud skee Tak — Jeg haaber dette Tilfælde, som blot var en Virkning af den første Forskrækkelse, ei skal have nogen Følger. Men jeg beder dig kom med mig.

Blanka. Ak jeg har brudt mit Løfte om at lide evig! Der seer jeg den Engel Julius med Vredens Skaal, hvis Dunst allerede er Døden — Ak jeg har brudt mit Løfte om at lide evig! — Udgyd din Skaal over mig, Julius! Tilintetgiørelse eller evig Qval er det samme; og lad ingen af dine lindrende Taarr falde i den for at formilde den. (En Nonne træder ind og gaaer hen til Blanka)

Nonnen. Er Du her Blanka, vi har alle søgt efter dig.

Cecilia. Ak denne ulykkelige er fra sig selv — Men hvorfor lod de hende komme ud af Klosteret?

Nonnen. Fra sig selv — Fra sig selv —

Cecilia. (vred) Men hvorfor lod de hende ogsaa komme ud af Klosteret?

Nonnen. Vi ere i Sandhed uskyldige — Hun fik det strax at vide og vilde hen til ham, vi afværgede

gede dette, og derpaa tilbragte hun nogle Timer i rasende Smerte — Gud jeg ønskede ikke at see det flere Gange — paa eengang blev hun overordentlig rolig, vi bragte hende ind i hendes Zelle, og derfra er hun undløben os.

Blanka. Julius, disse Rystelser ere unaturlige. Jeg seer, jeg seer, at Dagenes Ende er kommen, Skabningen udsukker igien sin levende Aande og alt hvad der er til, smelter igien tilbage til Elementer. See Himmelen ruller sig skræksom sammen som en Bog, og dens bange Hær undflyer — I Midten af den udbrændte Soel udstikker Natten den sorte Fane, Julius, Julius, omfavn mig, at vi kan forgaae med hinanden.

Cecilia. O Gud — beste, beste Blanka — Lad os gaae.

Blanka. (i det hun træder nærmere hen til det døde Legeme) Ha! hvor rolig han sover den skiønne Hyrde? Lad os binde en Krands og sætte den paa den sovendes Hoved, at han kan søge iblandt Hyrdinderne den som bliver rød for ham (sagte) men jeg taler for høit! tys! tys! at den skiønne Hyrde ikke vaagner op. (Hun gaaer gandske sagte ud tilligemed Cecilia og Nonnen)

Femte Optrin.

Fyrsten. Erkebiskoppen.

(Fyrsten trænger sig ind, Erkebiskoppen vil forhindre ham deri)

Fyrsten. Slip mig, lad mig være!

Erkebiskoppen. Nei Broder, du maae ikke gaae ind i Salen, din Smerte er for stor.

Fyrsten. Stil mig ind for en Ret af Fædre, og jeg vil svare for min Smerte — men ikke mod en Præst, ingen uden en Fader forstaaer hvad faderlig Kierlighed er. Broder, snak du kun om Bøger og Kirker!

Erkebiskoppen. Jeg tør ikke forlade dig.

Fyrsten. Hvad! her er Tarent, og jeg er Fyrste af Tarent — og hvad har jeg nødig' at beraabe mig derpaa. Er det en Majestæts Ret at rive sig Haarene af Hovedet ved sin Søns Liigkiste — Det kan jo enhver Betler.

Erkebiskoppen. Jeg kiender dit Hierte, og skielver for hvad det nu lider.

Fyrsten. Vist ikke — min Smerte er jo saa rolig, og her er jeg allerroligst, jeg seer her den rolige Smil paa hans Legeme, men fraværende fremstiller han sig for mig, og fordrer med gyselige Gebærder Blanka og sit Liv af mig.

Erkebiskoppen. Got Broder, jeg vil lade dig være allene endnu en halv Time — Men lov mig at du da vil gaae med mig.

Fyrsten. Ja jeg lover dig det. (Erkebiskoppen gaaer bort) Nu er jeg som jeg skal være — Hem! Thomas! (En Betient kommer ind) Har du hæntet Pateren?

Betienten. Ja han er i Forgemakket.

Fyrsten.

Fyrsten. Lad ham træde ind i Sidekammeret, og kald paa Guido (Betienten gaaer ud) — Koldsindig, koldsindig min Siæl, at Faderen ei falder Dommeren ind i sit Embede, det er billigt, jeg vil kun være Dommer et Øieblik og Fader i mit hele Liv. (Han fremtager under Klædet ved Julius Fødder Guidos blodige Dolk, og giør dermed en Pantomine, som om han stødte den i en) Got — Got — De gamle Seener ere stærkere end jeg tænkte — (Han legger Dolken fra sig igien.)

Siette Optrin.

Fyrsten. Guido.

Guido. Her er jeg min Fader — Jeg hader Livet, og jeg holder mig til Dem; de har givet mig det. Forbedre de nu hvad de har fordervet.

Fyrsten. Stille — Træd nærmere (i det han blotter Julius Ansigt) Kiender du dette Legeme?

Guido. Døden, min Fader!

Fyrsten. Kiender du dette Legeme?

Guido. Ak, jeg kiender det!

Fyrsten. (i det han blotter Guidos Dolk ved Julius Fødder) Kiender du ogsaa den?

Guido. Ikkun halv (i det han griber efter den) men jeg skal lære at kiende den aandske.

Fyrsten. (holder ham tilbage) Dyng ikke Synd paa Synd — Forbandet være den Time, i hvilken jeg saae min Gemalinde første Gang — Forbandet enhver Draabe, som Bryllupsgiæsterne drak, enhver

Dands de dansede, forbandet min Bryllups Seng og alle dens Glæder.

Guido. Forband ikke deres Liv! Deres Navn vil Efterverden nævne med Bersmmelse — Kiender den mit, saa har den læst det paa en Skamstøtte — Døden min Fader!

Fyrsten. Guido, Guido, tænkte jeg nogensinde at du skulde berøve mig to Sønner paa engang, da Jordemoderen sagde til mig, Herre, de har faaet en Søn, og lagde dig første Gang i mine Hænder? Ak Guido, Guido!

Guido. Døden, min Fader! Ak man har for evig udelukt mig af Ærens Tempel, og maaskee jeg er ogsaa udelukt for evig af de Saliges Boliger — Kun Døden kan udslette min Forbrydelse, og aftørre min Synds Brændemerke paa min Pande — Døden min Fader!

Fyrsten. Ak at jeg ingen Fader har mere —, stakkels gamle Mand. Der ligger dog just saa meget Ulykke paa mig, som min Hierne kan taale; naadige Himmel, giv mig kun et Qvintin mere Ulykke end den taaler! Da seer jeg i Indbildningen mine eendrægtige Børn stedse om mig. Hvem som er gaaet fra sig selv over en Ulykke, seer dog altid den modsatte Lykke — Men jeg er saa udmærket ulykkelig, at det maaskee ikke eengang indtraf hos mig. Og skal jeg endnu have en behagelig Time her, saa maae det skee i Raserie. Ikke sandt, Guido?

Guido.

Guido. (koldsindig) Der gives flere Dolke, ja ogsaa Ild, Vand, Bierge og Afgrunde. (Han vil gaae bort)

Fyrsten. Du skal døe — Som mine Undersaatters Fader bør jeg ikke taale at uskyldigt Blod hæfter paa Landet og raaber Krig, Pest og alle Landeplager til Hevn — Du skal døe, som en Fyrste for mine Hænder. Men at ikke noget skal skee ubereed, saa venter en Pater paa dig i Kammeret her næst ved.

Guido. Jeg skal paa Dieblikket være her igien. (han gaaer bort)

Syvende Optrin.

Fyrsten.

Fyrsten. Sandelig det bliver Dag — Jeg tænkte at det aldrig skulde blive lyst — (Han tager Dolken) Guido straffer jeg — Og hvem lod Blanka bringe i Kloster? — (han beseer Dolkens Spidse) Ha! jeg har Lyst til dig — Kunde du ligesaa godt sønderskiære Væsenet, som Baandet imellem tvende Væsener — Men hvem forsikrer mig, at denne Historie ei iforekommer i de evige Straffe million Gange? (legger Dolken hen) Bort Spilleverk, du er ikke et Haar bedre end al anden Trøst her paa Jorden. Selvmord er Synd — Men vi skal qvæle dig uden Selvmord, Constantin vi skal qvæle dig. Endog selv jen Tilbøyelighed til Sørgmodighed kunde jeg hade, Tilbøielighed det er jo Fornøielse — Hvor er ikke Fornøielsen lumsk! men denne ene tænker jeg skal forskrække

alle andre — Jeg vil altid see denne Tildragelse, aftegne den, ofte lade den male, paa et Billede skal Solens første Straaler falde, og paa det andet dens sidste — Med det Navn Julius skal man vaagne mig den ene Dag, og den anden med det Navn Guido. Jeg vil giøre en Sang om den hele sørgelige Tildragelse, og den skal Blanka ved Midnatstider synge for mig.

Ottende Optrin.

Fyrsten. Guido.

Fyrsten. Saa hastig Guido — Har Himmelen tilgivet dig?

Guido. Jeg haaber det.

Fyrsten. (omfavnende ham) Jeg tilgiver dig ogsaa. Bring Julius dette Freds Kys.

Guido. (kaster sig ned paa det døde Legeme) Nu tør jeg først nærme mig til dig — Tøv, tøv, Martyr, om du ikke allerede er i de Saliges Boliger, skiul mig Synder i din Glands, at jeg kan trænge med dig derind!

Fyrsten. Omfavn mig endnu engang min Søn! (han omfavner ham med den ene Arm og støder Dolken i ham med den anden) Min Søn! min Søn!

Guido. (falder over det døde Legeme og griber fat paa dets Haand) Forsoning min Broder (giver sin Fader uden at kunde tale den anden Haand)

Fyrsten. (falder paa den døde og bliver nogen Tid liggende, gaaer derpaa fortvivlende frem og tilbage)

bage) Ja, ja jeg lever endnu! (gaaer igien frem og tilbage)

Niende Optrin.

Fyrsten. Erkebiskoppen.

Erkebiskoppen. Broder, hvad har du giort!

Fyrsten. Forrettet for sidste Gang mit Overdommer-Embede. Jeg giver nu Befaling til Carthauserne, at de skal optage mig i deres Orden, paatag dig saa længe Regieringen, og lad Kongen af Neapolis vide, at han tager mit Fyrstendømme i Besiddelse.

Erkebiskoppen. Betænk din Alder og hvad en Carthauser er!

Fyrsten. Mit Huus er falden, de unge Orangetræer ere omhugne med deres Blomster og Frugt, det var et skammelig Syn, om jeg gamle fortørrede Stamme stod allene tilbage. Min Smerte har endogsaa indviet mig allerede til en Carthauser. Memento mori.

Erkebiskoppen. Jeg besværer dig, betænk, hvad du er dit Land skyldig, og den haarde neapolitanske Regiering!

Fyrsten. Memento mori.

Erkebiskoppen. (omfavner ham) Min Broder, Min Broder!